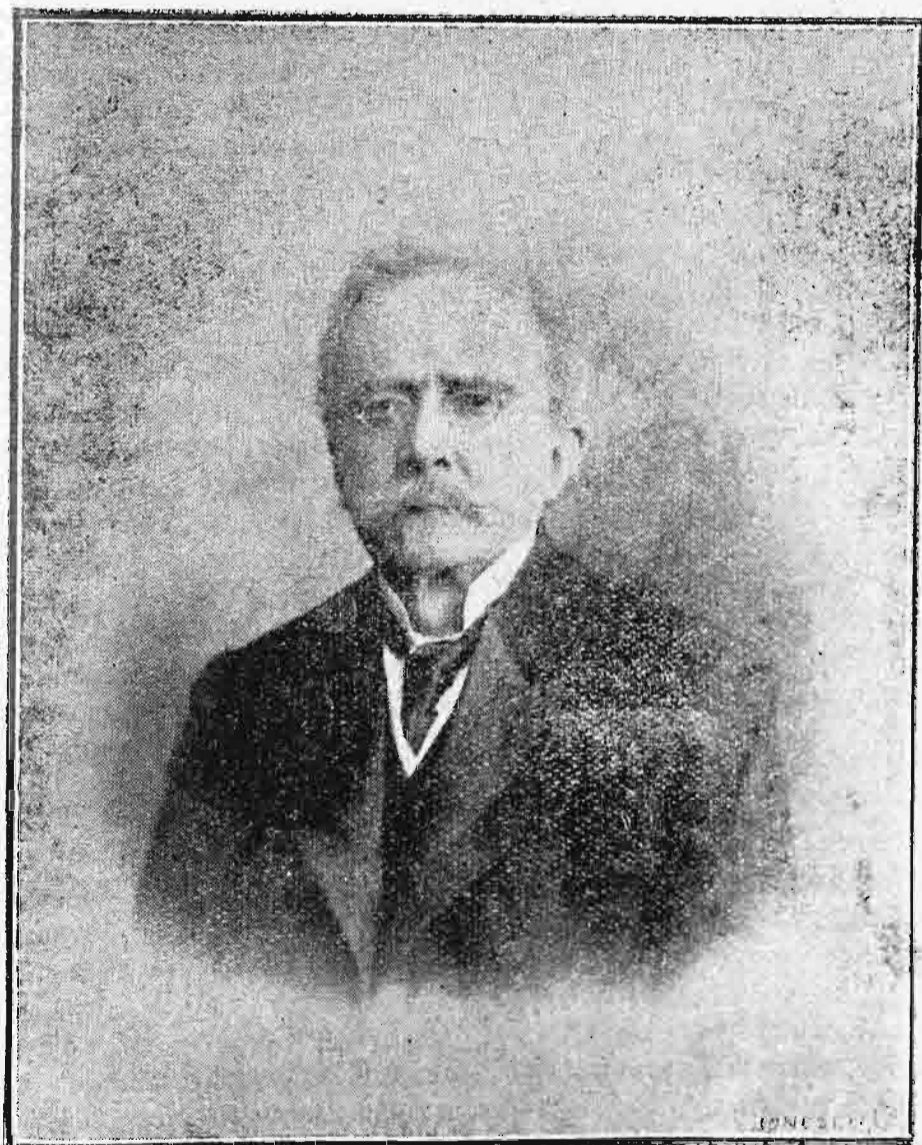

'Ολ' Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

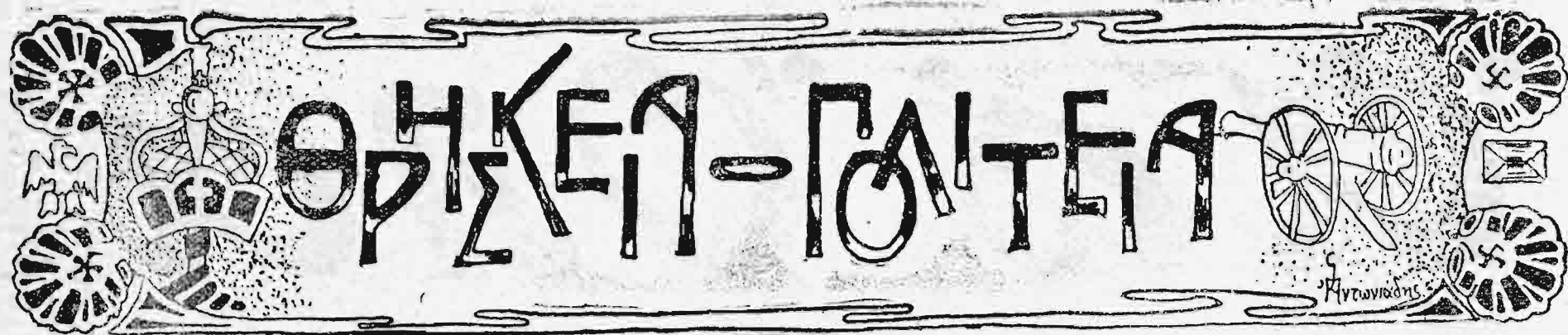

SISMANOGLIO
MIGARO

ΣΤ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ
τέως Διευθυντής του «ΝΕΟΛΟΓΟΥ»

Κ. Π. ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
τέως Διευθυντής της «ΠΡΟΟΔΟΥ»

Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν αὐριανὴν ἀποστολικὴν περικοπήν με ὠραιότατας καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐκφράσεις ἐκθέτει τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, ἔναντι τοῦ πεπερασμένου ὄλων τῶν ἄλλων κτισμάτων καὶ λέγει: «Καὶ σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιοθήσονται καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν».

Βεβαίωτατα δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν συνδυάσωμεν αὐτὴν μετὰ τὴν ὑπέρολητον καὶ θαυμαστὴν ἰδιότητα τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ τοῦ αἰωνίου. Μεταβάλλονται ἐν τῇ ζωῇ μόνον τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀτελῆ, ἢ δ' ἀτέλειά των συναποφέρει ὡς συνέπειαν καὶ τὴν μεταλλαγὴν. Ἐπίσης τὰ ἀτελῆ ὄντα εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ πεπερασμένα, ἔχοντα τέλος προσεχὲς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καὶ προωρισμένα εἰς ἐξαφάνισιν.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως τέλος δὲν ἐπιφυλάσσεται μόνον εἰς τὰ κτίσματα, τὰ ὁποῖα εἰχόν ποτε ἀρχὴν τινα· ἀναμένει ἐπίσης ἐξαφάνισις καὶ καταστροφὴ ἐκ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου ὅλας τὰς ἰδέας, ὅλα τὰ αἰσθήματα, ὅλας τὰς δόξας, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὴν ἀρχὴν των ἐκ τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ἀδικίας, ὅλας ἐκεῖνας τὸς προλήψεις, αἱ ὁποῖαι ἔλαμπάν ποτε ἢ καὶ λάμπουν μὲν σήμερον, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ λαμπρότης εἶναι φαινομενικὴ καὶ ἐπιπολαία, μὴ ἀπορρέουσα ἐξ αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἀνθρωπότης, κατὰ τὸν μακρὸν βίον της, εἶδε σωρηδὸν τὰς πλάνας ταύτας νὰ πίπτωσι καὶ τὴν λαμπρότητα των νὰ μεταβάλληται εἰς ζοφερὸν σκότος, τὴν δὲ πανύψηλον δόξαν των εἰς μεγαλοπρεπὴ λήθη. Ἐπὶ τῆς τέφρας αὐτῶν ἐβάδισε καὶ εἶδε τὰ λεπτότερα μόριά της νὰ σκορπίζονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ ὀρίζοντος ἄκρα.

Τοιοῦτο πάντοτε ἄδοξον τέλος λαμβάνουσιν ὅσοι καὶ ὅσαι θέλουσι νὰ στηρίξωσι τὴν δόξαν, τὴν ἐπικράτησιν καὶ τὴν ἰσχὺν ἐπὶ ἀρχῶν ἠκιστα ἀληθινῶν καὶ ἀσφαλῶν.

Τὰ ἄτομα ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὰ ἔθνη ἐν τῷ μεγάλῳ περιβόλῳ τῆς δράσεως καὶ τῆς ζωῆς ἀκολουθοῦσι πιστότατα τὸν κανόνα τοῦτον. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη προσθέτει τὴν διαβεβαίωσίν της, ἡ δὲ ἱστορία δίδει ἀφθονα εἰς τοὺς ἀμφισβητοῦντας παραδείγματα.

Εἶδομεν πολλάκις περιφανεῖς δόξας νὰ οβέννυνται ὡς βολίδες εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ μεταβάλληται εἰς ἐξουθένωσιν· εἶδομεν τοὺς γίγαντας νάνους καὶ τοὺς ἀδυνάτους εἰς γίγαντας νὰ καταλήγωσι. Ἄς μὴ φαντασθῆ τις ὅτι αἱ μεταπτώσεις αὗται ὀφείλονται εἰς τῆς τύχης τὰς ἰδιοτροπίας καὶ εἰς ἔναντιαν τῶν πραγμάτων φορᾶν. Εἶναι ὅλα μοιραῖα, ὡς εἶναι συνέπεια ὀρισμένων ἀρχῶν καὶ γεγονότων.

Ἄν ἐπισκοπήσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, θὰ πεισθῶμεν ἐπαρκέστατα περὶ τούτου. Οὔτε ἡ ἐξωτερικὴ βοήθεια, οὔτε ἡ φαινομενικὴ καὶ ἐπιπολαία δύναμις ἰσχυρῆ ποτε νὰ συγκρατήσῃ ὅ,τι διέρρεεν, οὔτε πάλιν ἡ παντοδυναμία τῶν ἄλλων ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ μίαν ἰσχὺν, ὀφειλομένην εἰς ἐσωτάτας καὶ ἀκαταμαχίτους πηγὰς τῆς ἀληθείας. Οὐδὲν ἰσχύει κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ οὐδὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἄρῃ μέχρι τῆς αἰωνιότητος τὸ ψεῦδος.

Τὸ ἀξίωμα τοῦτο πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς καλλιτέραν τῶν πραγμάτων ἀντίληψιν· τὸ ἀξίωμα τοῦτο πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ματαίως, πολὺ ματαίως, μοχθοῦμεν ἂν θέλωμεν νὰ στηρίξωμεν τὴν δόξαν ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους παντοῦ ἀλλαχοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἐσωτάτου ψυχικοῦ καθαρμοῦ. Ἄλλως πάντοτε τὰ διαβήματά μας θὰ στέφῃ ἀποτυχία καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος θὰ ἐπισφραγίσῃ τὰ ὄνειρά μας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τοῦ διαρρέυσαντος ἑφθήμερου, εἶναι ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Βηρυττοῦ.

Τὴν πρωτὰν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, δύο ἰταλικά εὐδραμα τοῦ τύπου τοῦ «Βίκτωρος Ἐμμανουήλ», συνοδευόμενα ὑπὸ δύο μεταγωγικῶν, ἐπλησίασαν τὸν λιμένα τῆς Βηρυττοῦ καὶ ἐζήτησαν τὴν παράδοσιν τῆς ἐν τῷ λιμένι εὐρισκομένης κανονιοφόρου «Ἀθουλάχ» καὶ τοῦ τορπιλλικοῦ «Ἀγκυρα». Ἐνῶ ἔτι συνεζήτητο τὸ σημεῖωμα τοῦ ναυάρχου, ἤτοι μόλις 10 λεπτὰ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ σημειώματος, καὶ πρὶν ἔτι λήξῃ ἡ ταχθεῖσα προθεσμία, τὰ ἰταλικά πολεμικά ἤρχισαν βομβαρδίζοντα τὰ τουρκικά, τὰ ὁποῖα καὶ ἀντέστησαν γενναίως. Μετ' ὀλίγον μία ὁδὸς, ἐκραγεῖσα ἐπὶ τοῦ «Ἀθουλάχ», προὐκάλεσε τὴν καταστροφὴν τῆς ἠλεκτρικῆς συστημῆς αὐτοῦ. Ἀμέσως μετεφέρθησαν ἐκ τῶν πλοίων τὰ πληρώματα αὐτῶν καὶ τὰ ἐλαφρότερα ὄπλα, ἐντὸς δὲ ὀλίγου ἤ τε κανονιοφόρος καὶ τὸ τορπιλλικὸν κατεβυθίσθησαν.

Μετὰ τὸν βομβαρδισμὸν τὰ ἰταλικά πλοῖα ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸ πέλαγος, δύο ὅμως περίπου ὥρας κατόπιν ἐπανελθόντα ἤρχισαν βομβαρδίζοντα τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐναπομείναντα τμήματα τῶν καταβυθισθέντων πλοίων. Τότε μία ὁδὸς ἐπιπεσοῦσα ἐπὶ τοῦ καταστήματος τῆς ὀθωμανικῆς τραπέζης ἐδραψεν αὐτὸ ἐν μέρει.

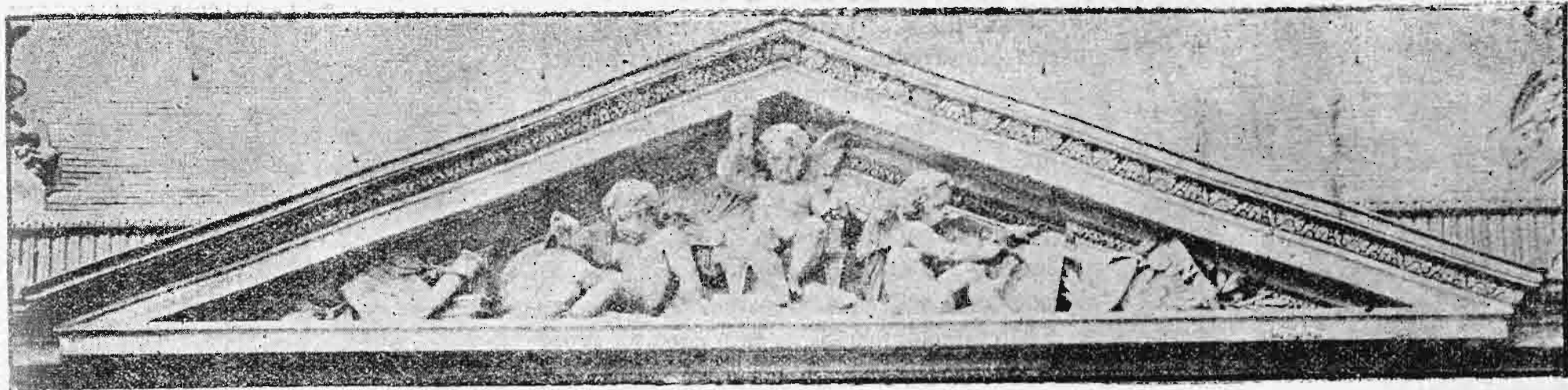
Ἡ Πύλη, διὰ τῶν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀδελφαῖς πρεσβευτῶν αὐτῆς, διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα. Αἱ διαμαρτυρίαι αὐτῆς δὲν στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς διεθνούς συνθήκης τῆς Χάγης, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ προσβολὴ πόλεως μὴ ὠχυρωμένης. Ἡ Βηρυττὸς οὐδὲν ὠχυρωματικὸν ἔργον ἔχει. Εἰς τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἀπελογήθη ἡ Ἰταλία, λέγουσα ὅτι ὁ ναύαρχος αὐτῆς ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ διεθνούς δικαίου καὶ ὅτι ὁ βομβαρδισμὸς αὐτὸς οὐδαμῶς προσέκρουε πρὸς τὴν διεθνή τῆς Χάγης συνθήκην, καθ' ὅτι τὰ ἐν τῷ λιμένι τῆς Βηρυττοῦ ἠγκυροβολημένα πολεμικά πλοῖα «Ἀθουλάχ» καὶ «Ἀγκυρα» ἤρχουν ὅπως θεωρηθῆ ἡ Βηρυττὸς πόλις ὠχυρωμένη.

Ἦδη, κατὰ νεώτερα τηλεγραφήματα, φαίνεται ὅτι αἱ Δυνάμεις ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν ἐνεργότερον μέρος εἰς τὸν Ἰταλοτουρκικὸν πόλεμον. Κατὰ τὰ νεώτερα ἐκ Βιέννης τηλεγραφήματα, συνεστήθη εἰς τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν ὑπὸ τῶν Δυνάμεων ν' ἀναστείλῃ ἐπὶ τινεσ ἡμέρας τὴν ἐπέκτασιν τῆς ναυτικῆς αὐτῆς δράσεως, μέχρις ὅτου καταλήξωσι αἱ μεταξύ αὐτῶν διαπραγματεύσεις περὶ ταύτοσῆμου διαβήματος παρὰ τῇ Ἰψηλῇ Πύλῃ. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀναστείλῃ τὴν ναυτικὴν ἐνέργειαν, ὑπόσχεται ὅμως, κατὰ τὸ ζήτημα τῶν συνεννοήσεων τούτων, νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀγρυπνον ἐπιτήρησιν τῶν συριακῶν καὶ μικρασιατικῶν παραλίων. Ταυτοχρόνως ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐπανάλαβεν, ὡς ὅρον ἀπαράβατον, δι' ἐνδεχόμενας διαπραγματεύσεις περὶ εἰρήνης, τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰταλικῆς κυριαρχίας, ἄνευ οἰουδήποτε περιορισμοῦ ἐπὶ τῶν δύο ἀφρικανικῶν ἐπαρχιῶν.

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, μοῖρα ἐκ τριῶν θωρηκτῶν καὶ πέντε εὐδρόμων μετ' ἀναλόγων τορπιλλικῶν εἶναι ἔτοιμος ἐν Τάραντι, ὅπως, ἐνούμενη μετὰ τῆς εἰς τὰ συριακά ὕδατα εὐρισκομένης, προβῇ εἰς ἐντονον δράσιν ἐν τῷ Αἰγαίῳ.

Φρονεῖται, εἰς τοὺς ἐνταῦθα κύκλους, ὅτι μέχρι τέλους τῆς παρουσίας ἐβδομάδος, αἱ Δυνάμεις θὰ προβοῦν εἰς ταυτόσημον διάθεμα παρὰ τῇ Πύλῃ καὶ ὅτι θὰ ἐξασκήσωσι πίεσιν ἐπ' αὐτῆς ὅπως ἐνδώσῃ. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ μία ἐκ τῶν βάσεων τῆς προτεινομένης λύσεως εἶναι ἡ πληρωμὴ μεγάλου ποσοῦ ἀποζημιώσεως ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, ἔναντι τῶν δύο ἐπαρχιῶν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

□ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἐδίξασμεν εἰς δύο προηγούμενα ἄρθρα, εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ παρηγορούμεθα ὅτι δύναται νὰ ξηαντηθῇ μετὰ ὅσα παρεθέσαμεν καὶ μ' ὅσα ἠθέλομεν ἀκόμη γράφει. Εἶναι ζήτημα, τοῦ ὁποῖου ἡ σπουδαιότης εἶναι μεγάλη καὶ ἡ ἐπικαιρότης παντοτεινή. Παρ' ὄλην δὲ τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ σύροντος τὰς γραμμὰς ταύτας καλάμου, δὲν ἀποκρούπομεν τὴν χαρὰν μας, βλέποντες ὅτι τὸ θέμα τοῦτο κατέστη ἀντικείμενον πολλῶν συζητήσεων, τὰ δὲ προηγηθέντα ἄρθρα ἐγένοντο ἀφορμὴ ἀνταλλαγῆς γνωμῶν διαφόρων.

*

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε, μοῦ ἔλεγε προχθὲς μία κυρία, νὰ παρατηρήσω ὅτι εἰσθε ἀρκετὰ ἐγωῖσται νὰ φρονῆτε ὅτι μόνον ἀπὸ τοῦ ἀνδρός θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀναγκαία ὠθησις πρὸς ἀτομικὴν καὶ ἐθνικὴν βελτίωσιν καὶ ὅτι μόνον ἡ ἀνδρική δύναμις θὰ ἰσχύσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἄθλον τοῦτον. Ἄν νομίζητε τοῦτο, ἀπατάσθε πολὺ καὶ ὑποτιμᾶτε περισσότερον τὴν ἀξίαν τοῦ παράγοντος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπίσης μέγας συντελεστής εἰς τὰς ριζικὰς μεταρρυθμίσεις.

Παρατηρῶ μὲ λύπην μου ὅτι εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν ἀναλαμβάνετε, δὲν θεωρεῖτε καλὸν νὰ ἐπικαλεσθῆτε καὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς γυναικός, ἣτις θὰ ἐβοήθει τὴν ἀνδρικήν διάνοισιν εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ ποθομένου καὶ θὰ κατῴρθονε μὲ τὴν διαύγειάν της νὰ καθοδηγήσῃ εἰς διεξόδους σωτηρίους καὶ εὐεργετικὰς.

Ζητεῖτε ν' ἀναλάβητε τὸ βάρος τῆς εὐθύνης χωρὶς νὰ σκεφθῆτε νὰ μᾶς μεταδώσητε ἐξ αὐτοῦ καὶ ζητεῖτε ἐπίσης ὄλην τὴν δόξαν τῶν ἀναμορφωτῶν χωρὶς νὰ διανοηθῆτε ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες μετέχομεν αὐτῆς.

Ἄλλ' ἄς ἔλθω εἰς τὸ θέμα : Βλέπετε ὅτι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ ἄτομον καὶ συνεπῶς καὶ τὸ ἔθνος, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ζῆ, εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἄγει εἰς βε-

βαίαν ὑποσκέλισιν καὶ κατάπτωσιν. Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἀληθὲς εἶναι ὅτι τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα προτείνετε ὡς προληπτικὰ δὲν εἶναι ἐπαρκῆ. Πρέπει νὰ στραφῆτε εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἀπὸ αὐτὴν, ἀπὸ τὸν χαρακτήρα της, ἀπὸ τὴν ἐκπολιτιστικὴν καὶ κοινωνικὴν της ἐπιρροήν, νὰ ζητήσητε ὅτι ἄλλοθεν ματαίως θὰ ἐπεριμένετε.

Ἀπὸ τὴν γυναῖκα, εἴτε μήτηρ, εἴτε ἀδελφή, εἴτε σύζυγος εἶναι αὕτη, τὸ ἄτομον, καὶ γενικῶς ἡ κοινωνία, ἄς ζητήσῃ τὴν ἀναγέννησίν της. Ἀπὸ τὴν γυναῖκα ὄντως θὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὰ στοιχεῖα τὰ ρωστικά, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν καταστήσωσι μέγαν καὶ ἰσχυρὸν εἰς τὴν κοίτην τοῦ βίου. Πολλοὶ κατηγοροῦσι τὴν γυναῖκα ὅτι εἶναι αἰτία πολλῶν κακῶν. Αὐτὸ δὲν εἶναι γνώμη μόνον τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος. Ἄλλ' ὅσον δήποτε παλαιὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ γνώμη αὕτη, δὲν ἔπειτα μὲ τοῦτο ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἐσφαλμένη ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως.

Διότι καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι αἰτία πολλῶν κακῶν, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δύναται ἐξ ἴσου νὰ εἶναι καὶ αἰτία πολλῶν ὠφελιμάτων. Ἄν δὲ σήμερον δὲν εἶναι, δὲν πταίει αὕτη, ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀφήκαν νὰ χάσῃ ὄλην τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν της καὶ τὴν ἐξεφαύλισαν.

Ἐνόμισαν ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει προορισμὸν νὰ ἀρέσῃ, καὶ μόνον ν' ἀρέσῃ. Τὴν ἐφαντάσθησαν ὡς κοῦκλαν εἰς τὰ χέρια τοῦ μεγάλου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀνὴρ, καὶ τὴν ἀφήκαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν προορισμὸν της.

Ὁ ἀνδρὸς ἔρχεται στιγμῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν παύει νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπιρροήν τῶν σχολείων, τῆς ἐκκλησίας, τῶν ἀρχόντων καὶ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιρροήν τῆς γυναικός, μητρός, ἀδελφῆς, συζύγου. Ἐκ τῆς ἐπιρροῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ἡ γυνὴ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, δύναται νὰ καταστή ἡ μία μεγάλη ἰσχύς ἢ μία μεγάλη ἀδυναμία, μία εὐεργετικὴ διάνοια ἢ ἓν ὀλέθριον πνεῦμα, εἰς Λίβας ἢ εἰς Ἀρμάνης.

Cherchez la femme, λέγουσιν οἱ Γάλλοι, ὅταν πρόκειται περὶ τινος σκανδάλου ἢ περὶ

κακουργήματος, ἀλλὰ ἐπίσης cherchez la femme εἰς ἐκάστην εὐγενῆ πρᾶξιν, εἰς ἐκάστην ἐθνωφελῆ ἐνέργειαν.

Ἐν τούτοις σὺτὴν τὴν μεγάλην δύναμιν ἐγκατελείψαμεν εἰς τὴν τύχην της, τὴν ἀφήκαμεν ν' ἀναπτυχθῇ, ὅπως θὰ θελήσουν αἱ συνθήκαι καὶ τὸ περιβάλλον· οὐδεμία φροντίς κατεβλήθη χάριν τῆς ἀναπτύξεώς της. Διότι οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνουν τὰ πάντα, μαθήτριαν μὲν τὴν γυναῖκα, τὴν καταστρέφουν μὲ τόσον ἄχρηστα πράγματα, τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ προορισμοῦ της, ὅταν δὲ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κοινωνίαν, τὴν διαφθείρουν μὲ τὴν διαγωγὴν των.

Ἐν τούτοις ἡ ἀκηδία αὕτη δὲν στρέφεται μόνον κατὰ τῆς γυναικός· ἔχει τὴν ἄμεσον ἀντιανάκλασιν της ἐπὶ τοῦ ἀνδρός καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Δι' αὐτὸ, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ φανῆτε ὠφέλμοι εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν κοινωνίαν, ἀρχίσατε τὴν ἀνακαίνισιν ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν γυναῖκα διαγωγῆς καὶ τῶν φροντίδων σας, ἀποβλέψατε πρὸς αὐτὴν μετὰ περισσοτέρου σεβασμοῦ καὶ μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὅταν θέσητε τὴν γυναῖκα εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ της, ὅταν ἐκμεταλλευθῆτε τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν αὕτη διαθέτει, θὰ ἴδητε ὅτι τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα δὲν εἶναι οὔτε τόσον δύσκολον, οὔτε τόσον βαρὺ.

*

Αὐτὰ μοῦ ἔλεγε προχθὲς μία κυρία σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἶχον θίξει προηγουμένως. Εἶναι, νομίζομεν, ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ μελετηθῶσιν καλῶς ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες οἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας.

Θ. Κ. Μ.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

· Τί εἶναι ἓνας φίλος ; Ἐνας ἐρωτευμένος χωρὶς ἔρωτα.

· Ἐπιπλήττετε τὸν φίλον σας ἐν τῷ κρυπτῷ, δημοσίᾳ ὁμως ἐπαινεῖτέ τον.

· Προφυλάττου ἀπὸ ἀνθρώπου μουσικοῦ καὶ ἀπὸ κυνὸς ἀφώνου.

ΜΑ ΤΟΥ ΕΙΠΑΝ...

Διψασμένος ο ποιητής να θαυμάση και να λατρεύση, και με τον πόθον του ωραίου κρυμμένον βαθειά στην καρδιά του, έστρεψε μιὰ ημέρα τὸ βλέμμα του στὸ μικρὸ συννεφάκι ποῦ ἐχρῴσιζεν ἡ ἀνατολή. Ἡ φαντασία του ἤρχισε τότε νὰ δημιουργῆ. Τὸ συννεφάκι ἐκεῖνο ἦτο ἀγγελουδι χαριτωμένο, ἐπίτηδες καμωμένο διὰ νὰ δίδῃ τὸν μεγαλείτερο στολισμὸ στὸν οὐράνιον θόλον. Ἦτο τὸ αἴλο στολίδι τοῦ σύμπαντος, τὸ ὁποῖον ἡ δημιουργία ἐβαλεν ἐκεῖ διὰ νὰ χαρίξῃ γύρω τὴν εὐμορφία.

Καὶ ὁ ποιητής ἐψαλλε τὸ χρυσὸ συννεφάκι, μιὰ ἡ ἐπιστήμη τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὸ συννεφάκι αὐτὸ ποῦ τραγουδεῖς, εἶναι καπνός.

Χωρὶς ν' ἀπελιπθῆ, γυρίζει καὶ βλέπει τὸ ἀντικρυνὸ βουναλάκι μετὰ τὴν ὥραϊας καμπυλωτὰς γραμμὰς του καὶ τοὺς φουντωτοὺς θάμνους του. Κάποιο ἀπερίγραπτο θέλητρο βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ ὥραϊο βουναλάκι ποῦ τώρα τὸ φωτίζει ὁ ἥλιος καὶ τοῦ δίδει ἕνα θαυμάσιον τόνον εἰς ὅλα τὰ χρώματα ποῦ τὸ στολίζουν. Ὁ ποιητής δὲν ζητεῖ περισσότερα. Ἡ λύρα του, ἡ διψασμένη ἀπὸ κάλλος καὶ ἀρμονία, ἀρχίζει νὰ τονίξῃ τοὺς ἴμνους της.

Μὰ ὁ διαβίτης, ποῦ ἤρχετο ἀπ' ἐκεῖ, τοῦ εἶπε :

— Τὸ βουναλάκι αὐτὸ ποῦ θαυμάζεις, εἶναι γεμάτο κρημνοὺς καὶ ἀγκάθια.

Μετὰ τὴν ἴδια ὁρμὴ τοῦ πόθου σταματᾷ τὸ μάτι του σ' ἕνα μικρὸ καϊκάκι ποῦ μετὰ τὸ στακτόλευκὸ του πανὶ φουσκωμένο φεύγει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν. Δέσμη ἀπὸ χρυσοὺς ἀκτίνες σκορπίζουν μιὰν ἀφθαστὴ ποίησι στὸ μικρὸ ἐκεῖνο καϊκάκι ποῦ στεφανώνουν μετὰ χάριν οἱ λευκοὶ τῶν κυμάτων ἀφροί. Τί χαριτωμένο εἰδύλλιον! Καὶ ὁ ποιητής ψάλλει τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐμορφίαν ποῦ τοῦ ἐμπνέει τὸ μικρὸ καϊκάκι.

Μὰ κάποιοι, ποῦ εἴξευρε καλά, τοῦ εἶπε :

— Τὸ καϊκάκι αὐτὸ ποῦ θαυμάζεις, εἶναι γεμάτο σπυρίδια.

Δὲν εἶχαν παύσει ἀκόμη νὰ τρέμουν αἱ χορδὲς τῆς λύρας ποῦ ἐψαλλαν τὸ μικρὸ καϊκάκι καὶ μετὰ τὴν ἴδια ὁρμὴν, μετὰ τὴν ἴδια περιπάθειαν ἤρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὰ κάλλη μιᾶς μικρῆς λιμνίτσας, ποῦ μακρὰ, πολὺ μακρὰ, μέσα στὸν ὀλόχρυσον κάμπο ἐφαίνετο

σὰν διαμαντάκι λαμπερὸ καὶ πολύτιμο, ποῦ σκόρπιζε τὰς ὠραιότερας ἀναλαμπὰς ἐπάνω σὲ ἀλαβάστρινον στήθος. Πόσον ὠραία ἦτο ἡ μικρὴ ἐκεῖνη λιμνίτσα! Πόσον κομψή! Πόσον γραφικὴ! Καὶ πόσον ἠθέλεν ὁ ποιητής νὰ φθάσῃ κοντὰ στὰ νερά της! Καὶ ἡ λύρα του ἐψαλλεν, ἐψαλλε μετὰ περιπάθειαν καὶ μετὰ ἐμπνευσιν τὴν ὠραίαν ἐκεῖνην λίμνην.

Μὰ κάποιοι ποῦ ἐβλεπε πειδὸ καλά, τοῦ εἶπεν :

— Ἡ λίμνη αὐτὴ ποῦ θαυμάζεις δὲν εἶναι οὔτε διαμάντι, οὔτε πολύτιμη πέτρα, εἶναι γεμάτη σάπια νερά.

Ἐκλείσε τὰ μάτια του ὁ ποιητής καὶ μετὰ τὰ δάκρυά του ἐκράτησε τὸν τελευταῖον παλμὸν τῶν χορδῶν τῆς λύρας του. Ἄλλ' ὁ πόθος τοῦ ὠραίου τὸν ἐξύπνησε καὶ πάλιν, καὶ ὅταν ἤνοιξε τὰ μάτια του, τὰ ἐκάρφωσε σὲ μιὰ μικρὴ, χαριτωμένη ὑπαρξί. Τὸ μικρὸ της, τὸ κομψὸ προσωπάκι, τὰ μάτια της, ποῦ ἐστάλαζαν μιὰν ἀφάνταστη γλυκύτητα καὶ μιὰ περιπαθῆ θωπεῖαν, τὰ μαλλιά της τὰ λιγοστά μὰ κατάμαυρα, τὸ στοματάκι ποῦ ἀπαλά-ἀπαλά ὠμιλοῦσε σὰν νὰ ἐνανούριζε, σὰν νὰ ἔλεγε κάποιο τρυφερὸ παραμῦθι, ἐμάγευσαν τὴν καρδιά του καὶ εὐτυχισμένος σκλάβος τὴν ἔφευρεν ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος. . . Καὶ ἡ λύρα ἤρχισε πάλιν νὰ ψάλλῃ, ὁ πόθος ἐδυνάμωνε τὰς χορδὰς καὶ ἡ ἐμπνευσις τῆς ἐκράτει τὸν ρυθμὸ, γοργό, χαρωπὸ, εὐφρόσυνον. Ἐψαλλεν, ἐψαλλεν ἀκούραστα : τὰ γλυκὰ μάτια, τὰ λιγοστά μὰ κατὰμαυρα μαλλιά, τὸ μάγο χαμόγελο, τὸ κομψὸ καὶ συμπαθητικὸ προσωπάκι τῆς κόρης, ποῦ τοῦ ἐχάριζε ὀλίγες γλυκὲς στιγμὲς, ὀλίγες ὄνειροπλασμένες ὥρες.

Εἶδαν τὸν ποιητὴ ποῦ ἐψαλλε καὶ μερικοὶ τίμιοι ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν :

— Ἡ κόρη ποῦ τραγουδεῖς εἶναι ἀτιμὴ!

ΘΥΜΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Χακκῆ ἐρωτῶντα ἡμᾶς διατὶ τὸ «Ἀπ' Όλα» δὲν γράφεται «Ἀφ' Όλα», ἀφ' οὗ τὸ ὅλα δασεῖνεται, ἀπαντῶμεν :

Ἡ ἐρώτησις σας περὶ τοῦ τίτλου τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας «Ἀπ' Όλα» εἶναι ὀρθοτάτη, καὶ βεβαίως ἐπρεπε νὰ λέγηται «Ἀφ' Όλα». Ἐν τούτοις καὶ τὸ «Ἀπ' Όλα» εἶναι ἑλληνικόν, ἑλληνικώτατον, διότι οἱ ἀρχαῖοι Ἴωνες ἀπεστρέφοντο τὴν δασείαν, προτιμῶντες τὴν ψιλὴν καὶ ἐν ταῖς δασεινομέναις λέξεσι, καὶ μάλιστα ἐν συνθέσει. Οὕτω παρ' Ἡροδότου εὐρίσκειται μόνον ἀπίκετο, ἀπήγησις κτλ., βραδύτερον δὲ καὶ ἐν τῷ ἀττικῷ λόγῳ ἐπέφρασαν οὐκ ὀλίγα, ὡς Ἀπηλιώτης, Δεύκιππος, Κράτιππος κτλ. Παραβολικῶς τὰ ἀντίθετα αὐριον — μεθαύριον (ἐνῶ δὲν λέγομεν ἐφαύριον)· ὁμοίως καὶ τὸ ἔτος — ἐφέτος (ἐνῶ οὐδέποτε λέγομεν ἐφέτειος, ἐφετηρίς κτλ.). Ὡστε ἂν πᾶσα γλῶσσα ἔχη τὰς ἀνωμαλίας αὐτῆς, διατὶ νὰ μὴ παραδεχόμεθα ὅτι ἡ πλουσιωτάτη τῶν γλωσσῶν (ἀρχαία τε καὶ νεωτέρα Ἑλληνική) δικαιούται ὡσαύτως νὰ ἔχη πλείστας μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνωμαλίας;

ΤΑ ΠΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ

Θαυμάζομεν τὰ ὠραία λευκὰ ἢ μαῦρα πτερὰ, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὰ καπέλλα τῶν χαριτωμένων κυριῶν μας, καὶ κατελιημμένοι ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν αὐτὸν δὲν φροντίζομεν καὶ πολὺ νὰ μάθωμεν ἀπὸ ποῖα δυστυχημένα ζῶα ἀποσπῶνται καὶ τί ὑφίστανται ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸ καπέλλο ἢ τὴν κόμην τῆς ὠραίας. Διότι τώρα πολὺ συνειθίζεται τὰ πτερὰ τῆς στρουθοκαμήλου νὰ τὰ φοροῦν αἱ κυρίαὶ καὶ πρὸ πάντων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς κόμης ἀντὶ παντὸς ἄλλου κοσμήματος κατὰ τὰς συναναστροφάς.

Ἡ στρουθοκάμηλος μετὰ τὰ ὠραία πτερὰ της εὐρίσκειται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον, τὴν Καλλιφορνίαν, εἰς τὸ Τεξὰς καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκετὰ κοπιῶδες, χάνει πολλάκις τὴν ὠραιότητα τῶν πτερῶν της, ἐσκέφθησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ κυνήγιον διὰ τῆς ἐκτροφῆς. Οὕτως εἰς πολλὰ μέρη, εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν πρὸ ὀλίγου, καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀκόμη, ἴδρυσαν στρουθοκαμηλοκομεία, ὅπου κατὰ χιλιάδας ἐκτρέφονται τὰ ζῶα ταῦτα.

Ἐκεῖ δίδεται εἰς αὐτὰ ἐκλεκτὴ τροφή καὶ περιποίησις μεγάλη. Ἡ στρουθοκάμηλος εἶναι πολυτόκος· γεννᾷ δις τοῦ ἔτους ἐπὶ ἕνα μῆνα ἐκάστοτε καὶ δὴ μέχρις 60 πολλάκις ὥα. Τὸ ὄν τῆς στρουθοκαμήλου ζυγίζει ἐν χιλιόγραμμον. Ἄλλ' ἡ τόσον πολυτόκος στρουθοκάμηλος εἶναι κακὴ μήτηρ. Ἀμελεῖ σχεδὸν πάντοτε νὰ ἐπφάσῃ δι' αὐτὸ οἱ ἐκτροφεῖς καταφεύγουσιν εἰς τὴν τεχνικὴν ἐπφάσιν, θέτοντες τὰ ὦα εἰς θερμοκρασίαν σταθερὰν 42 βαθμῶν.

Διὰ νὰ ὀριμάσουν τὰ πτερὰ τῆς στρουθοκαμήλου πρέπει τὸ ζῶον νὰ γίνῃ τοῦλάχιστον δύο ἔτων.

Ἡ ἀπόσπασις τῶν πτερῶν τούτων δὲν εἶναι εὐχερής, οὔτε καὶ εὐχάριστος διὰ τὴν δυστυχῆ στρουθοκάμηλον, ἡ ὁποία δίνει χάριν τοῦ στολισμοῦ τῶν κυριῶν μας τὰ 40 πτερὰ τῆς οὐρᾶς καὶ τὰ 48 τῶν πτερούγων της μετὰ θυσίαν τῆς ἰδικῆς της εὐμορφίας, πράγμα, τὸ ὁποῖον βαρύτερα φέρουσιν.

Ἡ στρουθοκάμηλος εἶναι ζῶον μνησίκαλον, ἂν καὶ οὐδέποτε διεκρίθη ἐπὶ εὐφυΐᾳ· ἐν τούτοις εἶναι παρατηρημένον ὅτι ὅταν εἰς τοὺς γήπους, ὅπου τὴν ἐκτρέφουν, παρουσιασθῆ καμμία κυρία, ὡσὰν ν' ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐχθρὰν της, ὁρμᾷ κατ' ἐπάνω της καὶ ἡ ἀποσπᾷ κανὲν πτερόν ἀπὸ τὸ καπέλλο της ἢ καταπίνει κανένα ἀδάμαντα ἀπὸ τὰ σκουλαρίκια ἢ τὴν καρφίτσαν τῆς κυρίας.

Τὰ δυστυχῆ ζῶα! Εἶναι θύματα τῆς τρελλῆς μόδας, χάριν τῆς ὁποίας παρέχουν μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν ἐτησίως πτερὰ ἀξίας 200 ἑκατομμυρίων!

ΑΙ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

(Ἄλλοτε καὶ τώρα)

Εἰς τὴν ρομαντικὴν χώραν τῆς νοτίου Ἠπείρου, ἔνθα θάλλει ἡ φαιὰ εἰλαία καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἐσπεριδοειδῶν μὲ τοὺς χρυσαίοντας καρπούς των, εἰς τὰ ρομαντικὰ χωρία τῆς Ἠπείρου, ὅπου ὡς φωλαεὶ ἐξαπλοῦνται γραφικώτατα εἰς τὸς κλιτῆς λοφίσκων ἢ τὰς ὑλαρείας τῶν βουνῶν ἐν μέσῳ θαλάσσιων παραδεισίων, εἰς τὰ χωρία αὐτὰ αἱ συγκεντρώσεις τοῦ πλήθους, αἱ πανηγύρεις καὶ αἱ διασκεδάσεις θὰ ἔχωσιν ἀφορμὴν ἢ γάμον ἢ ἑορτὴν θεησκευτικὴν (τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, αἱ Ἀπόκριαι).

Διὰ τὴν περιγράφω ὅλα αὐτὰ ἴσως δὲν θὰ μοι ἐπῆρχουν αἱ ὀλίγαι στήλαι τοῦ «Ἄνω Ὅλα», ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρα τεύχη των. Περιγραφαὶ τῶν Ἠπειρωτικῶν γάμων καὶ πανηγύρεων ἴσως ὑπάρχουν πλεῖστοι, ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐκίνησε τὴν προσοχὴν μου, εἶναι ὅτι καὶ αἱ Ἠπειρωτικαὶ διασκεδάσεις, ἀν καὶ διετήρησαν εἰσέτι τὴν ἀγνότητα τῶν παλαιότερων χρόνων, ἐν τούτοις ὑπέκυψαν καὶ αὐταὶ εἰς τὸν ἀναπόφευκτον νόμον τῆς ἐξελίξεως.

I

Ἐπῆρχαν χρόνοι εὐτυχεῖς, καθ' οὓς οἱ Ἠπειρωταὶ σπανίως ἐταξείδευον, καλλιεργοῦντες τὰ κτήματά των καὶ ἀπολαμβάνοντες τὰ εἶδη τῆς πρώτης ἀνάγκης. Αἱ διασκεδάσεις των τότε ἦσαν ἀπλοϊκώτεροι, φυσικώτεροι. Οὐδαμοῦ ἔβλεπέ τις τότε ἀμφιέσεις πόλεων, ἀλλ' ἐγχωρίους, οὐδαμοῦ εὕρισκέ τις τότε καὶ εἰς τὴν μάλλον εὐποροῦσαν οἰκογένειαν τὰ νεώτερα τῆς πολυτελείας ἀναψυκτικά. Ὁ οἰκοδεσπότης τότε ὑπεδέχετο τοὺς πάντας οὐχὶ μὲ πολλὰς ὑποκλίσεις καὶ ψευδεῖς reverences, ἀλλὰ μὲ ἀπλοϊκότητα θείλουσαν. Αἱ πλεῖστοι τότε τῶν οἰκιῶν ἦσαν μονόροφοι καὶ ἰσόγαιοι μὲ χῶμα ἐστρωμέναι, ἔνθα ἠπλοῦντο ἐγχωριοὶ μάλλινοι τάπητες. Ἐκεῖ ὑπῆρχον ἐκτεθειμένοι ξηροὶ καρποὶ καὶ νοποὶ τῆς ἐποχῆς, ὁ δὲ οἶνος ὁ ἀπαραίτητος μὲ τὸ οἰνόπνευμα ἀγνότατοι, προϊόντα τῶν ἀμπέλων τοῦ χωρίου. Ἡ ποιητικὴ πλότσα ἢ μπούκλιζα ἢ τσίτσα ἢ τσίτρα—ἀγγεῖον ξύλινον μετὰ τέχνης ἐπεξεργασμένον—καὶ τὸ παγοῦρι τὸ περίφημον, ἐξεκενοῦντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἡ διασκέδασις τότε ἤρχιζε μὲ εὐχὸς καὶ ἐτελείονεν εἰς τὸν χορὸν. Τὰ ἄσματὰ ἐκεῖνα τὰ ἠρωϊκὰ ἢ καὶ ἑρωτικὰ εὕρισκον τοὺς τραγουδιστάς των καὶ οἱ χοροὶ τοὺς εὐσταλεῖς χορευτάς των.

II

Βραδύτερον ἐξησθένησαν οἱ πνεύμονες τῶν νεωτέρων καὶ ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ἔχωσι καὶ ἐν ὄργανον. Ἡ φλογέρα ἐθεωρήθη ἀνεκαθεν ἀποκλειστικὸν ὄργανον τοῦ ποιμένου, διασκεδάζοντος τὴν ἀνίαν τοῦ ἢ τονίοντος περιπαθεῖς ἑρωτικούς στόνους. Ἡ καλαμίνη φλογέρα

ἀντικατεστάθη διὰ σιδηρᾶς, κατασκευαζομένης ὑπὸ κήνης καρυφυλλιοῦ. Αἱ διασκεδάσεις ἀπῆλθον ἐν ἐμπνευστῶν ὄργανον προσφορώτερον καὶ τοιοῦτος εὐρέθη ὁ τζουρνᾶς ὁ ξύλινος μὲ τὸ πλατύγυρον ὡς σάλπιγξ τέλος του. Ἀπῆλθον καὶ ἐν ὄργανον διὰ τὴν ῥυθμίση τὰ βήματα τῶν χορευτῶν. Καὶ ἰδοὺ τὸ τύμπανον, ὅπερ, διασκορπίζον βαρεῖς γδούπους, οὐ μόνον ἐρρῦθμιζε τὰ βήματα ἐν τῷ χορῷ, ἀλλ' ἐχρησιμοποιοῦτο καὶ ὡς μέσον, δι' οὗ τὰ ἐν τῷ δάσει θηρόματα ἀνεπήδων ἔντρομα, τρεπόμενα εἰς φυγὴν.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται μικρὸς ὅτι εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις τῶν χωρίων ἐχρησιμοποιοῦντο τὰ πρωτογενῆ ταῦτα μουσικὰ ὄργανα; Πόσαι θελκτικαὶ Ἠπειρωτικὲς δὲν ἠσθάνθησαν παλμοὺς εἰς τὰς καρδίας των διὰ τοὺς λεβέντηδες τοῦ χοροῦ, ποῦ ἔσυρον τὸν χορὸν ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ τζουρνᾶ;

III

Βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως οἱ ξηροὶ καρποὶ ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἀναψυκτικῶν τῆς πολιτελείας. Τὰ δὲ πρωτογενῆ μουσικὰ ὄργανα ὑπεχώρησαν πρὸ τῶν βιολιῶν, διδόντων γλυκυτέρους ἦχους. Τὸν τζουρνᾶν μὲ τὸν σπαρακτικὸν ἦχόν του διεδέχθη τὸ καρνέτον, καὶ τὸ μέγα τύμπανον τὸ μικρὸν μὲ τὰ ἐκ λευκοειδήρου κρόταλά του. Τὰ ὄργανα ταῦτα συνώδεναν ἢ λύρα (τὸ βιολί), ὁ βασιλεὺς τῶν ὀργάνων, καὶ τὸ μπουζούκι, τὸ θρηνώδες καὶ μουρουριστόν. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἢ τετράς ὀνομάσθη βιολιά.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον τὰ βιολιά, ἐνῶ ἄλλοτε ἐθεωροῦντο πολυτέλεια, κατήνησαν τόσον ἐν χρῆσει, ὥστε διασκεδάσις σήμερον χωρὶς βιολιά εἶναι ἀκατανόητος. Καὶ οἱ Ζιτσαῖοι βιολιστὰι κατέρχονται τὴν ἀνοιξὴν εἰς τὴν Τσιαμουριάν, ὡς χελιδόνες. Τὰ ἀκουστικὰ ὄργανα τῶν νεωτέρων ἐλεπτήθησαν ἰώρα. Δὲν ἀνεχονται τὸν τζουρνᾶν καὶ τὸ τύμπανον. Θέλουν βιολιά. Οἱ χορευταὶ προσπαθοῦσι νὰ ἀναπαραστήσουν τοὺς γραφικώτατους χορούς τῶν παραστατικῶν φουστανελλοφόρων τῶν παλαιῶν χρόνων. Ἐκθάπτουσι πολυπτυχούς φουστανέλλας τῶν πάππων των ἢ πατέρων των καὶ ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν βιολιῶν χορεύουσι τοὺς ἐγχωρίους χορούς. Ὁ Τσάμικος χορὸς διαδέχεται τὸν Βεράτικον καὶ τοῦτον ὁ μεγαλοπρεπῆς καὶ ρυθμικώτατος χορὸς τοῦ Ρόβα. Καὶ οἱ χοροὶ ἐξακολουθοῦν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τελειοποιούμενοι, ρυθμικώτεροι, ἀλλ' ὁ Ρόβας μὲνενε κατὶ τι ἔξοχον ὡς μέλος καὶ ρυθμὸς.

«Κίνησεν ὁ Ρόβας, κίνησεν μέσ' στή Βλαχιά νὰ πάη . . .»

Τίς ἦτο ὁ Ρόβας ὁ ἀπαθανατισθεὶς; Ἀπλοὺς ταχυδρόμος, δι' οὗ ἐπεκοινωνοῦν οἱ κάτοικοι μὲ τοὺς ξενητευμένους των. Τοιοῦτόν τι ἀνέγνωσα περὶ τοῦ Ρόβα ἐν τινὶ παλαιῷ Ἠπειρωτικῷ Ἡμερολογίῳ (ἢ «Δωδώνῃ»), γραφέν ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Σάρρου, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ὡς ἑλλανοδίκης ἐκρίνεν ἐν τῷ Δραματικῷ ἀγῶνι τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τὴν πτωχὴν μου «Ἐλπινίχην», ἣν ἐπῆγει μὲν ὡς πρῶτην μετὰ 14 ἔργων, ἀλλὰ δὲν ἐβράβευεν, ὡς στερουμένην γοργότητος καὶ δράσεως.

Καὶ ἐκεῖ εἰς τοὺς παχεῖς φυσικοὺς τάπητας τῆς φύσεως τὸ ἄσμα τοῦ Ρόβα εἶχε φθάσει εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἀμίλλης ἐν μέσῳ γνωστῶν καὶ φίλων. Τίς ἄρα γε τὸν ἐχόρευε καλλίτερον;

IV

Αἱ Ἠπειρωτικαὶ διασκεδάσεις, μὴ δυνόμεναι νὰ διαφύγωσιν ἐξάπαντος τὸν νόμον τῆς ἐξελίξεως, εὐχόμαι νὰ παραμεινωσιν ἀγναί, ὡς τὰ παρθένα τῆς Ἠπείρου δάση. Ἀλλὰ καὶ ὁ χορὸς τοῦ Ρόβα νὰ κυριαρχῇ τῶν ἄλλων. Γλυκεῖά μου Ἠπειρος!

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΦΩΝΗ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΦΩΝΗΝ»

Διὰ τὸ τελευταῖον ζήτημα τῆς φυλακίσεως τοῦ κ. Κοσμίδου, τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς ἀνεστάτωσεν ὀλόκληρον τὸν τε ἑλληνικὸν καὶ ξένον τύπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἠχὴν οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ν' ἀκούσωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, διὰ τὴν δικαιολόγησιν τῆς φράσεως τῆς χαρικτηριοθείσης ὡς ἐξυβριστικῆς ἐναντίον τοῦ τουρκικοῦ στοιχείου, οὐδεμία ἐφημερίς, κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας, ἠδυνήθη νὰ προτάξῃ ἐπιχείρημα δυνάμενον ν' ἀποστομώτῃ ἐκείνους, οἵτινες συστηματικῶς πλέον ἀναζητοῦν πᾶσαν ἀφορμὴν διὰ νὰ προσβάλουν καὶ ραδιουργήσουν τὴν ἐθνότητά μας παρὰ τοῖς ἄλλοις στοιχείοις. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἢ «Τανίν» καὶ αἱ περὶ αὐτὴν εὔρον ἐν τῇ πολυθροῦλλήτῳ πλέον καταστάσει ἐκείνη φράσει στοιχεῖα, διὰ τῶν ὁποίων κατεδίκασαν τὸν κ. Κοσμίδην, διότι ὁ ἐπισταμένως καὶ μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκων καὶ κρίνων τὴν φράσιν ἐκείνην, θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι ἡ παραβολὴ τῆς κρατούσης φυλῆς δὲν ἐγένετο πρὸς τὰ ἐν τῇ παροιμίᾳ παραβαλλόμενα, ἀλλὰ πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν παραβαλλομένων. Διότι ὑπάρχει ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ παροιμία τις παροιμία, ἀνταποκρινόμενη κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἤδη καταστάσαν τουρκικὴν παροιμίαν: «κολεὸς καὶ κολεὸς ἀπὸ ἑνα βαρελί», τῆς ὁποίας συχνὰ γίνεταί χρῆσις παρὰ τοῖς Ἑλλησιν· ἀλλὰ οὐδεὶς ἐχεφρονῶν θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ εἴπῃ ὅτι, ὅταν κάμωμεν χρῆσιν τῆς παροιμίας ταύτης περὶ ἐνὸς προσώπου, παρομοιάζομεν τὸ, περὶ οὗ γίνεται ὁ λόγος, πρόσωπον πρὸς τὸν κολεὸν τοῦ βαρελίου, ἀλλὰ τοῦναντίον δεικνύομεν ὅτι ὅ,τι διαφορὰ ὑπάρχει μετὰξὺ δύο κολεῶν τοῦ αὐτοῦ βαρελίου, ἢ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ μετὰξὺ τῶν δύο συγκρινόμενων προσώπων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ.

Εἴμεθα δὲ πλέον ἢ βέβαιοι ὅτι, γράφων ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος τὸ ἄρθρον, δὲν ἐννοεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ προσβάλῃ τὸν τουρκισμὸν, παραβάλλον τοὺς παλαιούς Τουρκοὺς καὶ τοὺς νέους οὐχὶ ὡς παρεξηγήθη, ἀλλὰ πρὸς τὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μετὰξὺ δύο τοιοῦτων διαφόρου χρώματος.

Πάρεα.

Π. ΓΕΛΚΕΝΔΖΟΓΛΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΑΡΤΕΛΑΡΗΣ

Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα μὲ ὄλον τὸν κόσμον. Ἀγοράζει τουρκικὰ γραμματόσημα ἀνω τῶν 5 γροσίων πάσης ἐκδόσεως. Δὲν στέλλει ποτὲ πρῶτος.

Διεύθυνσις: THÉODOSE ARTÉLARIS

Banque d'Athènes

BAFFRA

près Samsoun (Turquie d'Asie)

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΥΡΙΩΣ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

(συνέχεια από σελ. 1097 και τέλος)

Πρὸ ἡμερῶν διηρχόμεν τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Πέραν, ὅτε ἤκουσα κωμικώτατον διάλογον μεταξύ δύο δεσποινίδων τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ἀνεγνωρισμένης ἠθικῆς ἀξίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως κυρία ἐν ἀπλουστάτῃ περιβολῇ, τὴν ὁποίαν, φαίνεται, δὲν ἐγνώριζον αἱ δύο δεσποινίδες.

— Καλὲ διὲς ἐκεῖ ντύσιμο! θαρρεῖς εἶναι τὸ κοστοῦμ αὐτὸ τῆς βιτρινας, ἐνῶ στοιχηματίζω ἂν δὲν τὸ ἔχη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ κατακλυσμοῦ.

— Τί χάρις ἀλήθεια! Τί chic parisien! Καὶ θαρρεῖς εἶν' ἐκεῖνη κι' ὄχι ἄλλη.

— Ἐγὼ, νὰ σὲ πῶ, τὴν νέα μου τουαλέττα θὰ τὴν κάμω ὅπως εἶδα μιὰ δεσποινίδα προχθὲς ποῦ πήγαινε στὴ γαλλικὴ πρεσβεΐα. Μόνον νὰ τὴν ἔβλεπες σὲ ἔφθανε. Φοροῦσε ἓνα κοστοῦμ ἔκτακτο ἀπὸ κατιφὲ bleu de sax. Ἡ φοῦστα ἦτο demi-empire καὶ στενὴ. Εἶχε δύο ποδιές, στὴν ἄκρη μὲ φράντσα μαύρη 3 δάκτυλα καὶ μιὰ σειρὰ δαντέλα μεταξωτῆ, χρώματος soie-écru. Τὸ κορσαζ ἦτο γαρνιρισμένον ἀπὸ δαντέλα ἐπίσης τοῦ ἰδίου χρώματος· μόνον ἤρχετο ἓνα blazon ἀπὸ κατιφὲ ἐμπρὸς καὶ κούμβωνε μὲ μεγάλα κουμπιὰ ἄσπρα στὸ πλάι. Τὸ μανίκι ἦτο ἀπὸ δαντέλα ὄλο στὴν ἄκρη μὲ κατιφὲ καὶ ὑψηλὸ γάντι στὸ χρώμα τῆς δαντέλας. Τὸ καπέλλο τῆς ἦτο ἀπὸ κατιφὲ μαῦρο, μεγάλο cloch, μὲ μιὰ pleureuse bleu de sax ἔκτακτη. Ἀφίνω τὸ μανσὸν καὶ τὴν γούνα τῆς ποῦ ἦτανε τρέλλα.

Εἰς αὐτὰ ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη :

— Μὰ θὰ σὲ κοστίσῃ πολὺ, καϊμένη, σὲ φθάνει τὸ ἡμερομίσθιόν σου ;

— Νὰ σὲ πῶ, ἔχω μερικὰς οἰκονομίας διὰ τὸ φουστάνι μου. Γιὰ καπέλλο, θὰ ξυλώσω τὸ περυσινό μου ποῦ εἶναι ἀπὸ κατιφὲ καὶ θ' ἀγοράσω μιὰ pleureuse μονάχα. Ὅσο διὰ τὸ μανσὸν καὶ τὴ γούνα, θὰ κνιτάξω πιά. Ἄν τὰ καταφέρω μὲ καμμιά πίστωση. Μὰ δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ ὠραία ἡ τουαλέτα μου ;

— Ἀ! βέβαια, θὰ κάμῃς πολὺ effet. Καὶ καθὼς εἶσαι λεπτοκαμωμένη, θὰ σὲ πάῃ πολὺ τὸ στενό.

— Ναί, πιστεύω. Ἄχ! νὰ τὸ κάμω μιὰ τὸ κοστονμάκι μου, κι' αὐτὸ δὲν θὰ γυρίσω νὰ τὸ διῶ, ποῦ μοιάζω σὰν ἀντίκα. (Σημειώσατε ὅτι ἦτο κοστοῦμ μόλις 2 μηνῶν).

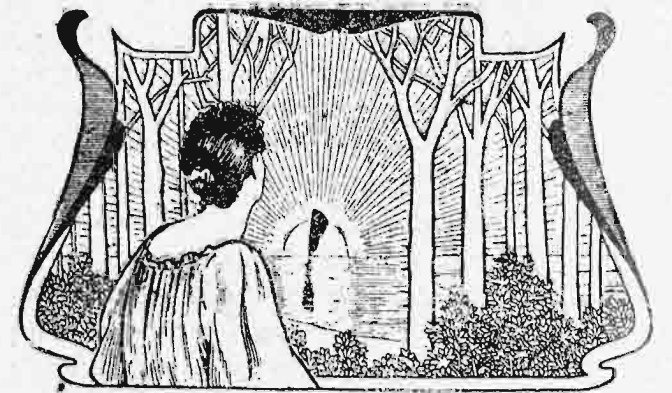
Καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην ὡς ἐξῆς: Ταλαίπωρα κορίτσια! Φροντίζουν βεβαίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντός των, ἀφοῦ τόσον ἐπρόσεχον στὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προὔξουν. Ἀλλὰ ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του μαζύ των, ἀφοῦ ἀποδεικνύονται τόσον πολὺ φίλοι τῆς πολυτελείας; Τί κερδίζουν λοιπόν; Τὴν ζημίαν τοῦ βαλαντίου των, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου κερδίζουν μὲ τόσον κόπον!

Ἐγλεῦσαν τὴν κυρίαν, τὴν ὁποίαν εἶδον τόσο ἀπλῶς ἐνδεδυμένην. Ἀλλ' ἐκεῖνη, τρωρακισμένη οὔσα διὰ τοῦ ἠθικοῦ πλοῦτος τῶν γνώσεών της καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην τῆς πόλεως μας κοινωνικὴν ταξιν ἀνήκουσα, ἐβάδιζεν ἀδιάφορος εἰς τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, μελετῶσα, τίς οἶδε, ποίας ἀγαθοεργίας κατὰ νοῦν καὶ ἐπιχειρομένη μετὰ θάνατον νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἰσοροχὸν αὐτῆς ἀξίαν, ὁπότε ἡ κοινωνία, εὐγνωμονοῦσα, διὰ λαμπρῶν θὰ τὴν κοσμήσῃ στεφάνων καὶ ὕμνους θὰ ψάλλῃ εἰς τὰς ἀρετάς της. Ἐξήλευσαν δὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Γαλλίδος δεσποινίδος. Ἄς ἠρώτων ὅμως αὐτήν, διατί ἔφερε τόσον πολῦτιμον ἐσθῆτα, ἐνῶ ἐπήγαινε στὴν γαλλικὴ πρεσβεΐα. Ἀναμφιβόλως διὰ καμμίαν τυπικὴν ἐπιείγουσαν ἐπίσκεψιν. Ἡ δεσποινὶς δ' ἐκεῖνη δὲν εἶχε μιὰν μόνην πολυτελεῖ ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς παρομοίας, διότι ἡ κοινωνικὴ τῆς θέσις τῇ ἐπιτρέπει νὰ ἐνδύεται πολυτελεῶς· ὅταν δὲ πρόκηται νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ἐμπορικά, φέρει ὅπως ὄλαι αἱ καλά κυρίαι ἀπλουστάτην καὶ ὄχι καινουργῆ ἐνδυμασίαν, διὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὰς ἄλλας εἰς τὴν λάσπην καὶ τὸν κονιορτὸν τῆς ὁδοῦ. Ἡ φίλη μας ὅμως; τὸ κοστοῦμ ἀπὸ κατιφὲ bleu de sax θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ κατὰ τὸν περίπατον τῆς Κυριακῆς, διερχομένη δις ἢ τρις τὸν Ἰσιο Δρόμον τοῦ Πέραν, διότι εἰς τὴν κοινωνικὴν οὐτῆς θέσιν, ἐπίσημοι τυπικαὶ ἐπισκέψεις ἐλλείπουσιν, ἐν αἷς θὰ ἐπιδειχθῇ ἡ ὠραία ἀμφίεσις.

Μὴ νομίσητε, ἀβραῖ μου φίλοι, ὅτι ἐννοῶ διὰ τῶν λόγων μου νὰ μὴ ἐνδύεσθε ὅπως πρέπει καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Αὐτὸ μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον, διότι ὁ καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὰς πράξεις του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τῶν σκέψεων καὶ ἀρχῶν μου, τὸ ὁποῖον πιστεύω νὰ σκέπτωνται καὶ πολλοὶ ἄλλοι, εἶναι τὸ ἐξῆς: Πᾶσα γυνὴ καὶ μήτηρ συνάμα, ἀναλαμβάνουσα τὴν εὐθύνην τῶν τέκνων της ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν αὐτῶν ἀποβλέπουσα, ὀφείλει νὰ ἐμποτιζῇ εἰς τὴν ψυχὴν των ὑγιεῖς ἀρχάς, αἵτινες θὰ χρησιμεύσωσιν αὐτοῖς ὡς θεμέλιοι λίθοι καὶ στοαί, ἐν αἷς θὰ καταφεύγωσι νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς θυέλλας τῆς ζεούσης νεότητος. Ὄφειλε νὰ ἐμψυχώσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων της ἀγάπην πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀναπτύσσουσα τὸ συναίσθημα αὐτῶν, ἐθίζουσα αὐτὰ νὰ φοιτῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ συχνὰ διδάσκουσα τὰς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, οὕτως ὥστε, ὅταν ἔλθωσιν εἰς ὄριμον ἡλικίαν καὶ πηγαίνωσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ πηγαίνωσι διὰ ν' ἀποκτήσωσιν ἰδέας τοῦ συρμοῦ, ἀγνοοῦσαι τί ψάλλουν οἱ ψάλλται καὶ κηρύττει ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ μὲ εὐλάβειαν ν' ἀκροῶνται τῆς θείας λειτουργίας καὶ νὰ συγκινῶνται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἁγίων Παθῶν, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν αὐτὰ ὡς θεατρικὰς παραστάσεις. Βεβαίως εἰς τὴν τοιαύτην μόρφωσιν τὰ μέγιστα συντελεῖ ἡ σχολικὴ ἐργασία· ἀλλὰ αἱ ὑγιεῖς βάσεις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὠραῖον ἔργον εἶναι τῶν γονέων καὶ μάλιστα τῆς μητρὸς. Πᾶσα δὲ κόρη, εἰς οἵανδήποτε κοινωνικὴν θέσιν ἀνήκουσα, εἴτε ὡς ἀριστοκράτις, εἴτε ὡς κόρη τοῦ λαοῦ, εἴτε ὡς χειραφετημένη, εἴτε μὴ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ οἰκογενεῖᾳ θέσιν αὐτῆς καὶ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν της. Ἄς κρατῇ μικρότερον τοῦ ἐνὸς τετραγωνικοῦ

πήχεος μανσόν, ἄς σκέπτηται ὅμως, ὅτι προῶρισται ἡμέραν τινά, μήτηρ τέκνων. Καὶ διὰ τὰ τέκνα αὐτὰ ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ, νὰ τὰ μορφώσῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ, δηλ. ἀνατρέφουσα αὐτὰ χριστιανικῶς καὶ ἑλληνοπρεπῶς, ἵνα καταστῶσιν ἄξια νὰ δοξάσωσι τὸ Ἔθνος καὶ ὑποστηρίξωσι τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα των. Οὐδέποτε δὲ θὰ καταστῇ τοιαύτη μήτηρ, ἐὰν δὲν συνειθίσῃ ἐκ τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀπλότητα. Ἐπροιόθη ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ καλλονῆς; Ἄς ἦναι βεβαία ὅτι κατὰ πολὺ ὠραιότερα θὰ φαίνεται ἐὰν ἐνδύηται ἀπλῶς, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ λαμπρὸν ρητὸν τῶν προγόνων μας: «ἐν τῇ ἀπλότῃ τὸ ὠραῖον». Ἐσχε τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἦναι ὠραία; Ἄς γνωρίζῃ ὅτι δυσειδεστέρα καὶ πολὺ γελοία καθίσταται ἐνδυομένη πολυτελεῶς καὶ προστριβουσα εἰς τὸ πρόσωπόν της διαφόρους βαφάς, διὰ νὰ φαίνεται ροδοπάρειος καὶ ἀνθηρά. Ἄς φροντίσῃ νὰ μὴ ἀποβάλλῃ τὸ σεμνὸν ὕψος αὐτῆς, ὅπερ ὁ σοφὸς Δημιουργὸς ἐ χάρισεν εἰς τὰς νεανίδας ὡς δῶρον τῆς Θεοτόκου, τῆς ὁποίας τὸ παράδειγμα καὶ αἱ ἀρεταὶ πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν πασῶν, καὶ ἄς ὁμοιάσῃ ὅταν θὰ ἄρῃ τὸς οἰκογενειακὰς εὐθύνας τὴν Ρωμαίαν ἐκεῖνην, ἧς οἱ καλύτεροι θησαυροὶ ἦσαν τὰ τέκνα της. Ἄς φροντίσῃ καθεὶς μήτηρ ν' ἀναδείξῃ τέκνα ἀντάξια τῶν Γράκων καὶ τοῦ τέκνου τῆς καλῆς Ἀνθούσης, μάλιστα σήμερον, ὁπότεν ἡ μὲν κοινωνία τόσον πάσχει ἠθικῶς, ἡ δὲ θρησκεία καὶ τὸ Ἔθνος ἔχουσιν ἀνάγκην ἐμφανίσεως τοιούτων ἀστέρων.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΜΙΑ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Σήμερον κυκλοφορεῖ εἰς κομψὸν καλλιτεχνικὸν τεῦχος σχήμ. 12, ἐπὶ χάρτου στιλπνοῦ, ἐκ 50 σελίδων, ἡ τόσον κρότον προκαλέσασα μελέτη περὶ τῆς δημιουργίας ὠραίων παιδῶν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν καὶ διαπρεποῦς ἱατροῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Ἴπποκράτους» κ. Μ. Μωυσεΐδου, ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ

ΚΑΛΛΙΠΑΙΔΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

Τὰ μεγαλεῖτερα προβλήματα τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, τὸ ὠραῖον ἐν τῇ φύσει, τὸ ὠραῖον παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἡ αἰσθητικὴ μόρφωσις τοῦ παιδός, ὁ γάμος, ἡ μητρότης, ἡ καλλονὴ τοῦ παιδός, ἡ καλλονὴ τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος, ἡ καλλιπαίδια τῶν ἀρχαίων, παρελαύνουσιν ἐν γλαφυρῇ καὶ εὐλήπτῃ γλώσσῃ ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ ὠραίου καὶ μοναδικοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλίου τούτου.

Πωλεῖται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις καὶ παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις.

Ὁ ἀποστέλλων γραμματόσημα 3 γροσίων εἰς τὸν συγγραφέα (M^r le Dr Moïssidès—Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/plé), θὰ λάβῃ τὸ τεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
ΑΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Ἡ λέξις ἔμπορος παρ' Ὀμήρω μὲν ἐσήμαινε τὸν διὰ ναύλου πλέοντα «νῆος ἐπ' ἄλλοτρίης» (Ὀδύσ. Ω, 301), ἦτοι τὸν ἐπιβάτην πλοίου, τὸν διὰ θαλάσσης ἐπὶ πληρωμῇ ταξειδεύοντα· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενετέροις συγγραφεῦσιν ἐσήμαινε τὸν πρὸς ἕνα μέρος, καὶ διὰ θαλάσσης κυρίως, ἐμπορευόμενον.

Μετὰ τὸν ἔμπορον ἤρχετο ὁ αὐτοπώλης, ἦτοι ὁ πωλὼν τὰ προϊόντα τῶν ἰδίων του κτημάτων ἢ τὰ ἰδιά του ἐργόχειρα. Κατώτερος καὶ τοῦ αὐτοπώλου ἦτο ὁ κάπηλος, ἦτοι ὁ παρὰ τοῦ ἐμπορίου ἀγοράζων καὶ λιανικῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταπωλῶν διάφορα ἀντικείμενα (Πλάτ. Πολιτ. Β, 371)· ὅθεν καὶ μεταπράτης καὶ παλιμπράτης καὶ παλιμπώλης ἐπίσης ἐλέγετο. Ὁ δὲ κατώτερος καὶ τοῦ καπήλου, ἦτοι ὁ παρ' αὐτοῦ ἀγοράζων καὶ ἐπι λιανικώτερον μεταπωλῶν, ὠνομάζετο παλιγκάπηλος.

Μερικώτερον ὄμως κάπηλος ὠνομάζετο ὁ εἰς μικρὰ ποσότητα τροφίμα κυρίως καὶ ἰδίως οἶνον μεταπωλῶν (Πλάτ. Γοργ. 518)· ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει ὄνομα τῶν οἶνοπωλῶν. Εἰς δὲ τὸ ὄνομα τῶν μεταπωλούντων ἄλλα, ἐκτὸς τῶν τροφίμων, εἶδη ἐπροστίθετο καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν οἶων: προβάτων κάπηλος (Πλουτάρχ. Περικλ. 24), ἀσπίδων κάπηλος (Ἀριστοφ. Ἔφ. 439), ὄπλων κάπηλος (αὐτόθι, 1175), βιβλιοκάπηλος κτλ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ πρατήρια τῶν μερικώτερον καπήλων ὠνομαζομένων ἐσύχναζον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ κατωτέρας τάξεως ἄνθρωποι (Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 18), ἡ λέξις κάπηλος μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ αἰσχροκερδοῦς, τοῦ νοθευτοῦ, τοῦ ἀπατεῶνος καὶ τοῦ δολίου.

Πρῶτοι ἔμποροι, κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες, πρῶτοι δὲ αὐτῶν συναγωνισταὶ οἱ Κρητες. Διὸ καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον, ὑπερθαλάσιον κυρίως ὄν, ἐξησκείτο κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Φοινίκων Κρητῶν καὶ ἄλλων γειτόνων νησιωτῶν· οὐχὶ δὲ σπανίως συνεδέετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μετὰ τῆς πειραιεῖας (Θουκυδ. Α, 5), ἡ ὁποία δὲν ἐθεωρεῖτο ἀκόμη ὡς πράξις ἀτιμωτικῆ.

Ἐμπόριον, μεταγενέστερον δὲ καὶ ἐμπορεῖον, ὠνομάζετο κοινῶς μὲν πᾶς ἐμπορικὸς λιμὴν καὶ πᾶσα παραθαλάσιος ἐμπορικὴ πόλις, κυρίως ὅμως ἐμπόριον ὠνομάζετο ὁ διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἰδιαιτέρας ἀφιερωμένος ἐν ἐκάστη ἐμπορικῇ πόλει τόπος, ὅπου ὑπῆρχε συνήθως καὶ τὸ λεγόμενον Δεῖγμα, ἰδιαιτέρον δημόσιον κατάστημα, ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δειγμάτια τῶν ἐμπορῶν, καὶ ὅπου διὰ τοῦτο διέτριβον συνήθως οἱ ἔμποροι.

Ἀρχαιότερον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐμπορεῖων ἦτο ἡ Κόρινθος, ἀργότερον δὲ ἀνεδείχθησαν ἡ Αἴγινα, ἡ Χίος, αἱ Ἀθήναι καὶ ἄλλαι πολλαὶ παράλιοι πόλεις. Τὸ καθ'αυτὸ ἐμπορεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ὁ Πειραιεύς, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν Δεῖγμα.

Τὸ ἀθηναϊκὸν ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ ἀκμαιότερον πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι, διετέλει ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου, οἵτινες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐξελέγοντο διὰ κλήρου καὶ δι' ἐν ἕτος: «Ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσι, τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου, τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον, τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ

κομίζειν. Κατὰ τὸν νόμον δηλαδὴ μόνον τὸ ἐν τρίτον τοῦ καταπλέοντος σίτου ἠδύνατο νὰ μετακομισθῆ ἐκ Πειραιῶς εἰς ἄλλα μέρη πρὸς πώλησιν, οἱ δὲ εἰσάγοντες σιτηρὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστον αὐτῶν νὰ πωλῶσιν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς τῶν σιτηρῶν, αὐστηρότατα ἐπίσης ἀπηγορεύετο καὶ ἡ ἐξαγωγή ναυπηγικῆς ξυλείας, ἐνῶ τούναντιον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν παρεῖγοντο μεγάλα εἰς τοὺς εἰσαγωγεῖς εὐκολία· ὁ δὲ Σόλων (Πλουτάρχ. Σόλ. κδ') εἶχεν ἀπαγορεύσει πᾶσαν ἄλλην ἐξαγωγὴν πλην τῆς τοῦ ἐλαίου, ὡς τοῦ μόνου ἀφθόνου προϊόντος τῆς χώρας. Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου ὑπῆγοντο καὶ αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ λεγόμεναι Δίκαι ἐμπορῶν, αἵτινες ἦσαν πάντοτε ἔμμηνοι. ἡ ἐκδίκασις δηλαδὴ αὐτῶν ἔπρεπε νὰ περατωθῆ ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα μὴ παρεμποδίζηται ἡ ἐμπορικὴ κίνησις. Ὁ καταδικαζόμενος, ἂν δὲν ἐπλήρωνεν ἀμέσως τὸ εἰς αὐτὸν ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον, ἐφυλακίζετο ἀμέσως. Οἱ ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου εἶχον ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζωσιν, εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ δι' ὠρισμένα ἐμπορικὰ εἶδη, μονοπώλια, ν' ἀπαγορεύωσι τὴν ἐμπορικὴν συναλλαγὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν πόλεων, νὰ συνάπτωσι μετὰ τῶν ξένων τὰ λεγόμενα σύμβολα, ἦτοι ἐμπορικὰς συνθήκας, καθὼς καὶ, ὡσάκις ἐξεδί ἀζοντο αἱ λεγόμεναι «ἀπὸ συμβόλων δίκαι», νὰ ὑποδεικνύωσι τὴν τρίτην οὐδετέραν πόλιν, ὅπου ἔδει νὰ γίνῃ διαιτητικῶς ἡ ἐφεσις τῆς δίκης.

Ἐπὶ τὰς διαταγὰς τῶν ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου διετέλουν καὶ οἱ πρόξενοι, ἦτοι οἱ εἰς ἕνας πόλεις ἐγκατεστημένοι πολιτειακοὶ ἀντιπρόσωποι, εἰς τοὺς ὁποίους, ἐκτὸς τῆς προσοικτικῆς προστασίας τῶν ἐκεί ἀποκατεστημένων πολιτῶν, ἦτο ἀνατεθειμένη καὶ ἡ προστασία τῶν ἐμπορικῶν τῶν ὑποθέσεων.

Εἰς εἰδικὰς τινὰς περιπτώσεις, καὶ ἰδίως ὅταν αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι εἶχον σχέσηιν μετὰ τῆς ναυτιλίας, ἡ ὑπόθεσις ἐξεδικάζετο ὑπὸ τῶν ναυτοδικῶν.

1. Ἄλλ' ἡ ἐκδίκασις τῶν τοιούτων ὑποθέσεων δὲν ἀπετέλει τὸν πρῶτιστον καὶ κύριον σκοπὸν τῆς ἀρχικῆς συστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Ναυτοδικῶν. Εἰς τοὺς Ναυτοδικὰς ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀνατεθειμένη ἡ ἐκδίκασις διὰ τὰς λεγομένας Δίκας ξενίας, τουτέστιν αἱ ὑποθέσεις τῶν ζητούντων ν' ἀποκτήσωσι δικαίωμα τὰ Ἀθηναίου πολίτου χωρὶς νὰ ἴναι τέκνα γονέων ἀμφοτέρων Ἀθηναίων πολιτῶν, καθὼς καὶ τῶν παρανόμως ἢ καὶ διὰ δωροδοκίας (ὅτε καὶ διεξήγετο δίκη Δωροδοκίας) ἐγγραφέντων ὡς τοιούτων εἰς τοὺς ληξιαρχικοὺς καταλόγους δήμου τινός. Διὸ καὶ ἡ σύστασις τοῦ θεσμοῦ τούτου ἀνάγεται κυρίως εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κλεισθέους, ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὅστις, μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἠγέτης τῆς δημοκρατικῆς μερίδος γενόμενος, πρῶτον μὲν κατήργησε τὰς τέσσαρας ἀρχαίας ἀριστοκρατικὰς φυλάς, αἵτινες, ἀπὸ τῶν τέσσαρας υἱοῦς τοῦ Ἴωνος, τὸν Ὀπλιν, τὸν Γελεῶνα, τὸν Αἰγικὸν καὶ τὸν Ἀργάδην, μετονομασθεῖσαι, περιελάμβανον τοὺς Ὀπλίτας (πολεμιστὰς), τοὺς Γελεόντας (γεωργούς), τοὺς Αἰγικορεῖς (ποιμένας) καὶ τοὺς Ἀργαδεῖς (ἐργατικούς), καὶ διηρέσε τὸν λαὸν εἰς δέκα τοπικὰς φυλάς, ἐπωνύμους δέκα ἀρχαίων ἠρώων, ἦτοι: Ἐρεχθίδα, Αἰγιίδα, Πανδιονίδα, Λεοντίδα, Ἀκαμαντίδα, Οἰνίδα, Κεκροπίδα, Ἴπποθωνίδα, Αἰαντίδα καὶ Ἀντιοχίδα· καὶ δευτέρον, διὰ ν' ἀξίση τῆς χώρας τὸν πληθυσμὸν, ἐπέτρεψε νὰ ἔχωσι δικαίωμα τὰ Ἀθηναίου πολίτου πάντες οἱ ἐκ πατρὸς μὲν Ἀθηναῖοι, ἐκ μητρὸς δὲ ξένης, ἀλλ' ἐκ νομίμου, ἦτοι ἀνεγνωρισμένου γάμου, γεννώμενοι. Ἐκ τούτου λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ φαίνεται διόλου παραδοξὸν ὅτι τὴν ἐξέλεξιν τῆς ἰδιότητος τῶν τοιούτων ξένων, καθὼς καὶ τῆς νομιμότητος τοῦ γάμου τῶν γονέων αὐτῶν, ἀνέθηκεν ὁ Κλεισθένης εἰς Ναυτοδικὰς· καθόσον οἱ τοιοῦτοι γάμοι μόνον κατὰ τὰς ἐμπορικὰς ἀποδημίας τῶν Ἀθηναίων ἠδύναντο νὰ λάβωσι χώραν. Ἐπὶ τῶν χρόνων ὅμως τοῦ Περικλέους, καὶ μάλιστα ὀλίγον ἀργότερον (403 π. Χ.), ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχόντος, κατηργήθη ὁ νόμος οὗτος τοῦ Κλεισθέους, ἐψηφίσθη δὲ «μόνον» Ἀθηναῖους εἶναι τοὺς ἐκ δυοῖν Ἀθηναίων γεγονότας· καὶ ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς (ἦτοι Ἀθηναίας πολιτῆος) γέννηται, νόθον εἶναι. Τότε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, κατηργήθη καὶ ὁ θεσμὸς τῶν Ναυτοδικῶν, ἀφοῦ, ἄλλως τε ἐξέλιπε καὶ ἡ τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σύστασιν προκαλέσασα αἰτία, ἀνετέθησαν δὲ τὰ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐδάφους

οἵτινες ἦσαν εἰδικοὶ δικασταὶ ἢ ἀρχόντες, ἐκλεγόμενοι ἐπίσης διὰ κλήρου· εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις αἱ δίκαι ἐξεδικάζοντο ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅτε ἦτο διακεκοιμένη ἡ ναυτιλία.

Ἄμεσος συνέπεια τῆς ἐμπορικῆς καὶ θαλασσοπλοικῆς δραστηριότητος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξεν ἡ εἰς πᾶσας τῆς Μεσογείου θαλάσσης τὰς ἀκτὰς ἰδρυσίς ἀκμαιοτάτων ἀποικιῶν, δι' ὧν ἀφ' ἐνὸς μὲν συντελεῖτο ἡ μετὰ τῶν μεσογείων βαρβάρων ἐπικοινωνία, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἠνοίγοντο διάφοροι ἐμπορικαὶ ὁδοὶ, παντοιοτρόπως προάγουσαι τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον. Τοιαῦται ὁδοὶ ἦσαν κυρίως πέντε:

1ον) Ἡ ἀνατολική, διὰ τῆς Ἐφέσου, πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας.

2ον) Ἡ βορειοανατολική, διὰ τῶν Κυκλάδων νήσων καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς Θράκην· ἐντεῦθεν δὲ, διὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς Παντικαπαιον (ὅπου τὸ σημερινὸν Κέρτζ), Φαναγόρειαν (ἐπὶ τῆς σημερινῆς νησίδος Ταμάν) καὶ Ὀλβίαν (ὅπου τὸ σημερινὸν Νικολάιεφ), ὁπόθεν πάλιν ἠνοίγοντο τρεῖς διάφοροι ὁδοὶ πρὸς τὰ ἀπώτατα τῆς Σκυθίας, ἦτοι τῆς σημερινῆς Ρωσίας.

3ον) Ἡ νοτιοδυτικὴ καὶ νοτία, πρὸς τὴν Κύπρον, Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, ἐκείθεν δὲ, διὰ Ναυκράτεως (ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου), εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς.

4ον) Ἡ βορειοδυτικὴ, πρὸς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, με κέντρον τὴν Ἐπίδαμνον, ἦτοι τὸ σημερινὸν Δυρράχιον.

5ον) Ἡ δυτικὴ, διὰ Μασσαλίας μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἦτοι τοῦ σημερινοῦ Γιβραλτάρ.

Αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (356—323 π. Χ.) ἐπέφερον μεγάλας εἰς τὸ ἐμπόριον μεταβολὰς, κέντρον δὲ τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου κατέστη τότε ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἐκ τῆς ὁποίας, ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, τὸ ἐμπόριον ἐπεξετάθη μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἐνδοτῶν τῆς Ἀφρικῆς. Διὰ τὰς κυρίως ὅμως ἑλληνικὰς συναλλαγὰς ἀφετηρία εἰμεινεν ἡ Ρόδος, τὸ ἐμπόριον τῆς ὁποίας ἤκμασε καὶ μετὰ τὴν τελείαν τῶν Ἀθηνῶν ἐξασθένειν.

Ἦσαν δὲ παντοῖα τὰ εἶδη τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ ἐμπορίου, καὶ ἰδίως σιτηρὰ, εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποικιῶν τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (τῆς νῦν Ἀζοφικῆς θαλάσσης), ἐκ Σικελίας καὶ ἐξ Αἰγύπτου, ἑλληνικοὶ οἶνοι, ναυπηγικὴ ξυλεα, μέταλλα, οἰκιακὰ κτήνη, δοῦλοι κτλ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν χρόνων ἐκείνων δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς εὐκολίας καὶ ἀνέσεις. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ φορτίου ἢ τὸ συνώδευσεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ ἀπέστειλεν ἕλλον τινὰ διὰ νὰ τὸ συνοδεύσῃ· οἱ δὲ ἰδιοκτῆται τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ξένοι.

Διὰ τὰ θαλασσοδάνεια ἐδανείζετο ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου ἐπὶ βαρυτάτῳ ποσῶς τόκῳ, ὑποθηκεύων τὸ τε πλοῖον καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ· καὶ τοὺς μὲν κινδύνους τοῦ πλοῦ ἀνελάμβανεν ὁ δανειστής, ὅστις εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ προδιαγοίησῃ ὁ ἴδιος τὸ σῆδιον τῆς ὅλης θαλασσοπλοίας, ὀρίζων καὶ τὰς περιστάσεις, κατ' αἷς ἐπέτρεπετο εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ πλοίου νὰ παρεκβῆ ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ὡς καὶ τὴν εἰς αὐθαίρετους καὶ ἄνευ προσηφωνίας παρεκβάσεις ἐπιβληθησομένην εἰς αὐτὸν ποινήν. Τὸ δάνεισμα ἦτο δύο εἰδῶν: ἐτερόπλου, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὸ μέρος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξέπλευσεν, ὅτε καὶ συνεξέπλεε πάντοτε ἐπίτροπός τις τοῦ δανειστοῦ διὰ νὰ παριλάβῃ ἐπὶ τόπου τὸ ποσὸν τοῦ δανείου· καὶ ἀμφοτερόπλου, δηλαδὴ μετ' ἐπιστροφῆς. Ἄν ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐπλήρωνεν, ὁ δανειστής, ἐκτὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, εἶχε δικαίωμα καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης περιουσίας αὐτοῦ· βλάβη δὲ τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ ἦτο μὲν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ, εἰς αὐτὸν ὅμως, ἐν εἰδὲ ἀποζημιώσεως, ἀνῆκε πᾶν ὅτι ὑπελείπετο ἐκ τοῦ ναυαγίου.

ΔΗΜ. Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

1. Τοσοῦτον δὲ ἀπρεπὲς ἐθεωρεῖτο διὰ τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις τὸ εἰσερχεῖσθαι εἰς καπηλεῖον, ὥστε, κατ' αἰ διηγείται ὁ Ἀθήναιος, ἀρεοπαγίτης φωραθεὶς ποτε ὅτι εἰσῆλθε καὶ ἔφαγεν εἰς καπηλεῖον, ἀπεβλήθη ἀμέσως τοῦ Ἀρείου Πάγου.
2. Καὶ αὐτῇ, ἄλλως τε, ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν ὑπαινίττεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἀνάμικτον μετὰ πειρατείας.

καθῆκοντα αὐτῶν εἰς τοὺς Θεσμοθέτας. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἀποδεικνύεται διατ', ὀλίγα ἔτη ἀργότερον, οὐδὲν περὶ Ναυτοδικῶν ἀναφέρει ὁ ρήτωρ Δημοσθένης, καὶ μάλιστα ἐν τῷ πρὸς Λάκρτον λόγῳ του, ἐνθα (σελ. 940) μνημονεύονται πᾶσαι αἱ ἀρχαί, εἰς αἷς ἦτο εἰσακτέα ἡ τοῦ Λακρίτου ὑπόθεσις.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΒΕΗΣ Χ. ΤΣΙΡΩΝΗΣ

Τῆ 2 Φεβρουαρίου τοῦ π. ἔ. ἀπέθνησκεν ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ οἰκίᾳ αὐτοῦ ὁ Δημητράκης βέης Τσιρώνης, χιλίαρχος τοῦ ἰππικοῦ τοῦ πέμπτου σώματος τοῦ 28ου τάγματος. Νομιζομεν ὅτι ἐκπληροῦμεν

Ἐνδεαφέρων :

Πρὶν ἢ παραγγεῖλητε ἢ ἀγοράσητε τὰ ἀσπρόρουχά σας, ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐν Κοντοσκαλίῳ Ἐργοστάσιον Ραπτικῆς τῆς αὐτόθι Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ὠφελείας σα, —διότι θ' ἀγοράσητε κομψότατα ἀσπρόρουχα,

καθῆκον καταχωροῦντες εἰς τὸ καλὸν « Ἀπ' Ὀλα » τὴν βιογραφίαν μετὰ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ, τιμήσαντος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ λεπτεπιλέπτῳ καὶ πολυχρονίῳ στρατιωτικῇ αὐτοῦ ὑπηρεσίᾳ πρὸς τὸ Κράτος :

Ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας καταγόμενος, νεωρότατος ἦλθεν εἰς Βασιλεύουσαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Ἀζίξ καὶ κατετάχθη ὡς στρατιώτης εἰς τὸ πρῶτον τάγμα, τὸ τότε Κοζακικὸν καλούμενον. Μετὰ ὀκταετῆ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, προήχθη εἰς λοχίαν. Ἡμέραν τινά, τυχαίως παρευρεθείς εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν προσκίνημα, προσεῖλκυσε τὴν ἀείτιον προσοχὴν τοῦ αἰμνήστου Σουλτάν Ἀζίξ, ὅστις, ἐρωτήσας καὶ πληροφορηθεὶς τὰ κατ' αὐτόν, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ συζητήσας καλὴν ἰδεάν ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας, διώρισεν αὐτὸν ἰδιαίτερον ὑπασπιστὴν του, προαγαθῶν εἰς μιλαζίμην.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη πιστῶς ἐκτελέσας τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις, θὰ προήγετο εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἂν δὲν ἀπέθνησκεν ὁ ὑψηλὸς αὐτοῦ προστάτης Αὐτοκράτωρ Σουλτάν Ἀζίξ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῦ ἀπεστάλη μετὰ τὸν βαθμὸν ἑκατοντάρχου τοῦ ἰππικοῦ εἰς Βηρυττόν. Ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἕξ ἔτη οὐδέποτε ἀνεπαύθη, ὅτε μὲν ἐστρατεύων κατὰ τῶν Δρούσων ἐν Χοράν καὶ Γκερέκ, ὅτε δὲ κατὰ τῶν στασιαζόντων Ἀράβων, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Μέκκας πλησιάζουσας. Πάνταχοῦ δὲ καὶ πάντοτε ἀπέσπα τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἰερανοτέρων καὶ κατωτέρων αὐτοῦ διὰ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτήρος, τοῦ φιλοδικαίου αὐτοῦ καὶ τῆς πιστῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθήκοντων. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν 36 ἐτῶν, προήχθη εἰς ταγματάρχην καὶ χιλίαρχον καὶ ἀναπληρωτὴν συνταγματάρχην. Ἔλαβε δὲ μέρος καὶ εἰς τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1878. Ἐλθὼν πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεος ἔτους εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν πολυετῶν αὐτοῦ κόπων, ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐγκαταλιπὼν σύζυγον, θυγατέρα καὶ δύο πατρῴζοντας υἱούς.

ΧΡ. ΚΑΡΑΚΗΣ

Ἐνδυμασία περιπάτου ἐκ ταφτᾶ γκλασέ.

εἴτε γυναικεῖα, εἴτε ἀνδρική, εἰς τιμὰς λογικὰς—θέλετε ἀφ' ἑτέρου καὶ εὐεργετήσῃ, διότι διὰ τῆς παρεχομένης τοῦ ἐργοστασίου ἐργασίας διατηροῦνται πτωχαὶ γυναῖκες καὶ κορσάια. Τὸ Ἐργοστάσιον ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατασκευὴν γυναικεῶν ἀμφιέσεων, μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ κολαισιθίας ραπτομένων.

Matolin

Νέα ὑδατοβαφή ὑγιεινῆ.

Προσόντα : Εἶναι ἡ στερεωτέρα, διαρκεστέρα, ὠραιότερα ὄλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον βαφῶν.

Εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς ἀπολύμανον, συνιστωμένη ὑπὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, ἵνα χρησιμοποιηθῇ μετὰ τὰ κρούσματα πυρετῶν καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Φονεύει ὅλα τὰ ὄχληρά ἔντομα, ὡς ψύλλους, κόριζας κλπ.

Δύναται νὰ πλυθῆ διὰ σπόγγου τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν της ὡς αἱ ἄλλαι βαφαὶ mate.

Διατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐλαιοβαφήν.

Δὲν περιέχει κανὲν ἴχνος καυστικὸν ἢ ἀλκαλῶδες.

Εἶναι ἠγγυημένη ὡς περιέχουσα 1/2 % φανικοῦ ὀξέος.

Δὲν ἐκδέρεται καὶ δύναται νὰ ἐπικαλυφθῆ διὰ στρώματος ἐλαιοβαφῆς ἢ βερνίκου. Ξη-

ραίνεται ἀμέσως καὶ δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς προστριβῆς.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὰ σκιερά. Τὸ λευκὸν χρῶμα συνιστᾶται διὰ τὰς ὀροφάς.

Δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριο καὶ εἶναι ἐτοίμη πάντοτε πρὸς χρησιμοποίησιν. Συνιστᾶται διὰ τὰς βαφὰς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, τῶν θαλάμων, ἐστιατορίων, γραφείων κλπ.

Αἱ λευκαὶ ὀροφαί, αἱ βαφόμεναι διὰ τῆς «Ματολέν», δὲν μαυρίζουν ἐκ τοῦ θείου, διότι δὲν περιέχει μόλυβδον.

Ἀντέχει ἐφ' ὄλων τῶν ὑλικῶν, ὡς σιδήρου, πέτρας, ξύλου ἢ χάρτου καὶ καθίσταται στερεὰ ὡς πέτρα. Εἶναι κατάλληλος διὰ βαφὰς ξυλίνων οἰκοδομῶν τόσον ἐξωτερικῶς, ὅσον καὶ ἐσωτερικῶς.

Ἡ βαφή αὕτη ἀντικαθιστᾶ τὰ χάρτινα ἐπιστρώματα (ταπισαρίας), τὰ τόσον νοσηγόνα. Τὰ δωμάτια τὰ ἐπιχειρησιμῆνα διὰ τῆς βαφῆς ταύτης, εἶναι εὐάρεστα τὴν θέαν.

Εἶναι ἀφλεκτος, χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ θέατρα, ἐκκλησίας, νοσοκομεῖα, γραφεῖα, στρατώνας κλπ.

Ἐν χιλιόγραμμον «Ματολέν» δύναται νὰ βάψῃ 10 τετραγωνικὰ μέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ βαφή αὕτη εἶναι ἐτοίμη πρὸς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα,

ἐπειδὴ δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριο, δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῆ ἕκαστος διὰ νὰ βάψῃ μόνος του τὰ δωμάτια του.

Κοστίζει εὐθηνότερον ἀπὸ τὰς ἐλαιοβαφὰς καὶ ὅμως τὰ προσόντα της εἶναι περισσότερα ἐκείνων. Ὅλα τὰ χρώματα πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ αὐτὸ τὸ πολὺ ἀκριβὸν καρμίνιον, τὸ βερμυλίον, τὰ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκριβὰ χρώματα.

Οἰκονομία ἐργασίας κατὰ 50% σχετικῶς πρὸς τὰς ἐλαιοβαφὰς. Διὰ νὰ κάμῃτε τρία στρώματα ἐλαιοβαφῆς, χρειάζεσθε τοὐλάχιστον 3 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἡ «Ματολέν» ξηραίνεται εὐθύς, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν δύνασθε νὰ κάμῃτε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Αἱ ὑγιεῖναι ἰδιότητες τῆς «Ματολέν» καὶ ἡ εὐθηνία της τὴν κατέστησαν προσφιλεστάτην εἰς ὅλους, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς.

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα 2, 3 1/2, 5 1/2 καὶ 13 χιλιογράμμων.

Εὐρίσκεται εἰς τὸ Κατάστημα ἐλαιοβαφῶν Γρηγ. Π. Χρησιτίδου, ἐν Γαλατᾷ, Φερμελε-δξίλερ, 131—133 ἡ

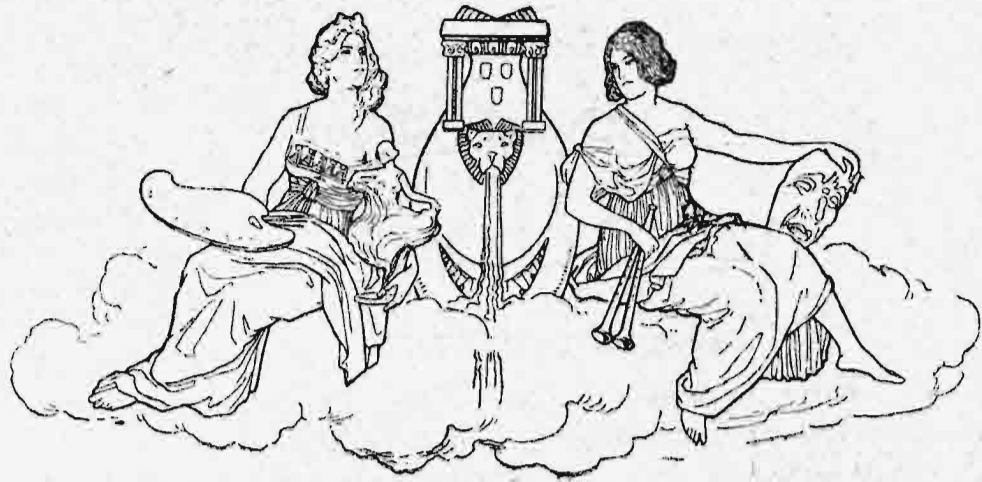
Matolin

Ο πρόην και ο νέος ύπουργός τών Έξωτερικών τής Αύστρουγγαρίας.

Ο άποθανών κόμης Αίρενταλ

Ο κόμης Βέρτχολδ

ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ή έξοχος καλλιτέχης ήθοποιός, ης ο τελειότατα κατηρισμένος θίασος από του παρελθ. Σαββάτου διδάσκει έν τῷ θεάτρῳ «Βαριετέ».

SISMANOGIJO
MEGARO

ΧΑΡΑ-ΘΡΗΣΟΣ

Πρό ολίγου είχε πετάξει από την φωληάν του μικρό άηδονάκι και εκάθητο επί τινος κλάδου ολόχαρο, ψάλλον ίσως δοξολογίαν προς τόν Πλάστην του, ίσως... την εϋτυχίαν του!

Η φύσις γύρω έμειδία ώσάν να συνεμερίζετο την χαράν του ψάλτου της. Ο θελκτικός ζέφυρος τόν έθώπευε σιγά-σιγά με εϋλάβειαν, άφίνων να ακούηται ή χαροποιά φωνή του. Η χαρά, ή εϋτυχία έπέτων σιμά του!...

Ο ψάλτης έπαυσε... Με την πνοιήν του βορρά, όστις κατηφής διεδέχθη τόν μάγον Ζέφυρον, ταχύς όσον και σκληρός ό ίεραξ κατεδίωξεν, άπετελείωσε τó άηδονάκι.

Ο ψάλτης ό περιχαρής, ό εϋτυχής, έσίγησεν...

Ο τελευταίος του στόνος άντήχησε μακράν, πολν μακράν, όπου τόν έφερον αί πνοαί του βορρά, και κατόπιν;...

Η εϋτυχία, ή χαρά μετεβλήθησαν εις... δυστυχίαν, εις θρήνον...

Ω! Πόσον γρήγορα ή χαρά ελαφρότερος πετᾶ μακράν μας, ένῶ ό θρήνος... βραδυπορεί!

Δεδίαγατε

Η. Π. ...

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

(συνέχεια από σελ. 1098)

Κατά τὸν σεισμόν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1783 κέντρον τοῦ σειμοῦ ἦτο τὸ μεταξὺ Ὀπίδου καὶ Σοριάνου μέρος τῆς ἠπείρου, ἐκ τούτου δὲ μετεδίδθη κυματοειδῶς εἰς τὰ περίε καὶ πέραν ἔτι τοῦ πορθμοῦ μέχρι τῆς Μεσσηνίας, ἣς τὸ πλεῖστον κατεστράφη. Ἐν Μισσοῦρη τῷ 1811 τὰ δάση ἐκυμαίνοντο ἀπαρράλλατος ὡς αἱ στάχτες ἀγοῦ, ὅταν πνέη ἄνεμος. Ἐν Καρακά τῷ 1812 τὸ ἔδαφος παρουσίαζε βιαίας ἀνυψώσεις καὶ ταπεινώσεις ὡς ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κοχλάζοντος ὕδατος. Κατὰ τὸν τῆς 22 Μαρτίου 1881 καταστρεπτικὸν τῆς Χίου σεισμόν, τὸν καταστρέψαντα εἰς τινὰς στιγμὰς τὴν εὐανθὴν καὶ εὐάνδρον νῆσον καὶ θάψαντα τρισχιλίους ὑπὸ τὰ ἔρειπια, σεισμικὸν κῆμα συμπαρέσυρε μακράν, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ χειμάρρου ὄχθην, τὸ δῶμα ἐπαύλειός τινος, χωρὶς νὰ πάθῃσι τὸ παραμικρὸν αἰ ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποτίζουσαι τὰ ἄνθη των ἀτυχεῖς ἀνθηδόνες.

Τῷ 1893 κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Ζακύνθου ἡ ἐπιτίμβιος πλάξ λάρνακος τινος ἐρρίφθη πρὸς ἀνατολάς, πρὸς τὸ μέρος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἤρχετο ὁ σεισμός, ὡς καὶ κατὰ τὴν παιδιάν τῶν νομισμάτων, ὁ σιδηροῦς ἥλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ νόμισμα, φεύγει μετὰ τοῦ βλήματος, τὸ δὲ νόμισμα πίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἤρχετο τὸ βλήμα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο προμνημονευθέντων εἰδῶν, τυμπανίου καὶ κυματοειδοῦς, προκύπτει τρίτον εἶδος σεισμῶν, οἱ κυκλοτερεῖς, οἵτινες εἶναι οἱ φοβερώτατοι καὶ καταστρεπτικώτατοι· οὐδὲν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀντικειμένων δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν λυσαλέαν αὐτῶν μάστιγαν.

Εἰς πολλοὺς σεισμῶν, Ἀγοάμης 1880, Χίου 1881, Μεσσηνίας 1886, ἀναφέρεται ὅτι αἱ ἐπιτίμβιοι πλάκες καὶ πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα ἐστράφησαν περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν, εἰς ποικίλον ἀριθμὸν μοιρῶν, ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ σειμοῦ.

Σεισμός καὶ ἀτμόσφαιρα. -- Ὅσάκις κατόπιν σειμοῦ ὁ καιρὸς εἶναι ὀμίχλωδης καὶ σκεπτικός, φρίκη καὶ φόβος καταλαμβάνει συνήθως τοὺς πάντας, προσδοκῶντας ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ.

Ὁ φόβος οὗτος εἶναι μωρὸς καὶ ἀνόητος, διότι οἱ σειμοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν μετὰ τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν. Ὅντως ἀναφέρονται σειμοί, καθ' οὓς ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὀμίχλωδης, πνιγηρὰ καὶ θυελλώδης, καὶ ὁ ἥλιος τεθολωμένος, ὡς κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Χίου τοῦ 1881. Ἀναφέρεται ὅμως καὶ ὅλως τὸ ἐναντίον· σειμοί, καθ' οὓς ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο διαυγής, γαληνιαία καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου καθαρῶτατος, ὡς κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Λισσαβῶνος, ἀναφέρεται ὅτι οὐδέποτε ἡ πόλις εἶδε λαμπροτέραν καὶ ὠραιότεραν ἡμέραν μετὰ περισσοτέρων θεληγῆτρων καὶ καλλονῶν, ὡς τὴν ἡμέραν τοῦ σειμοῦ τῆς 1 Νοεμβρίου 1755.

Ἴσως ὅμως ἡ κατάπτωσις τῆς βαρομετρικῆς στήλης, ἡ παρατηρουμένη πάντοτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σειμοῦ, ἔχει σχέσιν τινὰ μετὰ τὸν σεισμόν, ὑποβοηθοῦσα τοῦλάχιστον τὴν ἐναρξιν αὐτοῦ, ἂν μὴ προκαλοῦσα τὴν γένεσίν του. Ὁ Δαρβίνος ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ν. Ἀμερικῆς θεωροῦσι τὸν σεισμόν ὡς προάγγελον εὐτυχίας, διότι ἀμέσως μετ' αὐτοῦ ἀρχονται βροχαί, γονιμοποιῶσαι τὸ ἔδαφος. Οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δικαιῶνται βεβαίως νὰ θεωρῶσι τοὺς σειμοὺς προάγγελους εὐτυχίας, διότι ἡ μόνη ζημία, ἣν ἐξ αὐτῶν ὑφίστανται, εἶναι ὁ κόπος τοῦ νὰ ἐγείρωσι τὰς ἐξ αὐτῶν καταπιπτούσας, καλαμίνους καλύβας των, ὡς ἐγείρομεν ἡμεῖς τοὺς ἐκ τοῦ ἀνέμου ἀνατρεπομένους κοφίνους.

Σεισοὶ καὶ ὥραι ἡμέρας. -- Οἱ ἀρχαιότεροι σεισμολόγοι συνέταξαν διαφόρους στατιστικὰς τῶν ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς γενομένων σεισμῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξῆγον τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ σεισοὶ συμβαίνουσι μᾶλλον ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ τὴν ἡμέραν. Οὐδεὶς ὅμως τῶν νεωτέρων σεισμολόγων ἠσπίσθη τὴν γνώμην ταύτην, ἀποδίδουσι δὲ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς σεισμῶν ὡς τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς ἐπικρατοῦσαν ἡσυχίαν, ἐξ ἧς οὗτοι γίνονται αἰσθητότεροι.

Σεισοὶ, ὥραι ἔτους καὶ φάσεις σελήνης. -- Ποιὰν τινὰ πιθανότητα σχέσεων σεισμῶν, ὥρῶν τοῦ ἔτους καὶ φάσεων σελήνης ἀναγκαζόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν. Καὶ ναὶ μὲν ὀριστικόν τι ἄχοι στιγμῆς δὲν ἐλέχθη, πιστεύεται ὅμως, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ σχέσις αὕτη δι' ἐνδελεγῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων θὰ ἐξακριβωθῇ καὶ πολλὰ ἐκ τούτου ἡ ἀνθρωπότης θὰ εὐεργετηθῇ.

Ἐκ πολλῶν καὶ ἀκριβῶν παρατηρήσεων εὐρέθη ὅτι οἱ περισσότεροι σεισοὶ συμβαίνουσι τὸν χειμῶνα, οἱ ὀλιγότεροι δὲ τὸ θέρος, συχνότερον προσέτι κατὰ τὰς νομηνιας καὶ πανσελήνους. ὀλιγώτερον δὲ κατὰ τοὺς τετραγωνισμούς, ὅταν δηλαδὴ ἡ σελήνη εἶναι διχότομος. Προσέτι εἶναι περισσότεροι ὅταν ἡ σελήνη εὐρίσκηται εἰς τὸ περίγειον, δηλαδὴ ὅταν ἡ σελήνη ἔχη τὴν μικροτέραν αὐτῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασιν, ἢ κατὰ τὸ ἀπόγειον, ὅταν δηλαδὴ εὐρίσκηται εἰς τὴν μεγίστην αὐτῆς ἀπόστασιν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: Ἡ γῆ τὸν χειμῶνα, ὡς εὐρισκομένη πλησίον τοῦ ἡλίου, ἔχει μεγίστην ταχύτητα, ἐξ ἧς πιθανὸν αἰ ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς τετηγμέναι οὐσαὶ εὐκολώτερον νὰ μεταβάλλωσι σχῆμα, ἄρα καὶ ὁ φλοιὸς τῆς γῆς συχνότερον νὰ κινήται. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου ἔλξεως καὶ ἡ σελήνη ἔλκει τὴν γῆν, καὶ μάλιστα ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὸ περίγειον, ἡ ἔλξις αὕτη, προσειθεμένη εἰς τὴν τοῦ ἡλίου, ἐπαυξάνει τὴν ταχύτητα τῆς γῆς καὶ καθιστᾷ εὐκολώτερον τὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τῶν τετηγμένων ὑλῶν.

Ἐπὶ τῆς θεωρίας ταύτης βασισθέντες πολλοὶ σεισμολόγοι, ἐτόλμησαν καὶ νὰ προείπωσι σεισμῶν, οἵτινες ὅμως εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν συνέβησαν.

Σεισμός καὶ μαγνητισμός. -- Παρατηρήθη πρὸς τούτοις ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τῶν σεισμικῶν δονήσεων ὑφίστανται διαταράξεις αἱ μαγνητικαὶ βελόνη καὶ αἱ μαγνητικαὶ τῶν ἀστεροσκοπειῶν συσκευαί, ἀλλ' οὐδὲν θετικὸν σχετικῶς πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦτο ἄχρις ὥρας

ἐρρήθη. Ἴσως ὅμως ἐκ τούτου πολλοὶ ὀρμώμενοι, ἐπίστευσαν ὅτι οἱ πεταλοειδεῖς μαγνηταὶ διαρκούντος τοῦ σειμοῦ χάνουσι τὴν μαγνητικὴν αὐτῶν δύναμιν. Τοῦτο εἶναι ὅλως ἀνυπόστατον, ὁ δὲ διαπρεπὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῆς Μητσόπουλος ἀναφέρει τοῦτο ὡς παράδοξον ἰαπωνικὴν δοξασίαν. Ἐν μικρᾷ ὀργανοθήκῃ ὑπῆρχον δύο πεταλοειδεῖς μαγνηταί, ὧν ὁ ἕτερος ἀσθενέστατος, καὶ ὅμως κατὰ τινὰ ἰσχυρὸν σεισμόν οὐδετέρου αὐτῶν κατέπεσεν ὁ ὀπλισμός.

Ἀποτελέσματα σεισμῶν. -- Ὅταν οἱ κλονισμοὶ εἶναι ἰσχυροί, προξενοῦσι καταπληκτικὰς καταστροφὰς. Τὸ ἔδαφος σχίζεται καὶ σχηματίζει διάφορα χάσματα παντοίων διευθύνσεων, ἄλλοτε μὲν μικρὰ καὶ μόλις ὄρατά, ἄλλοτε δὲ μεγάλα ὡς τὰ σχηματισθέντα κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1857, μήκους 13 χιλιομέτρων καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Κούκ ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ, μήκους 100 χιλιομέτρων. Τὰ χάσματα ταῦτα ἢ μένουσιν ἀνοικτὰ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἢ τέλος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σειμοῦ ἐκ περιτροπῆς ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι. Γὰρ χεῖλη τῶν ρωγμῶν μετὰ τὴν συνένωσιν αὐτῶν ἢ μένουσιν ἰσοῦψη ἢ τὸ ἐν ὑψοῦται ὑπὲρ τὸ ἄλλο, ὥστε ἢ τὸ ἐν αἴρεται ἢ τὸ ἕτερον καθιζάνει.

Τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου παράδειγμα ἔχομεν ἐν Ξάνθῃ τὸ πρὸ τῆς ἐν Οὐζοῖν Σοκάκ ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τῆς Γοργαποιοῦσης ἔδαφος. Καὶ πόσον μὲν τοῦτο ἔχεται ἀληθείας ἀγνοῶ, τὸ ἤκουσα ὅμως πλείστακις παρὰ πολλῶν γερόντων.

Κατὰ τὰς διηγῆσεις αὐτῶν τὸ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἔδαφος κατὰ τινὰ σεισμόν ἐσχίσθη καὶ τὸ ἐντεῦθεν τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως χεῖλος τοῦ χάσματος μετὰ τὴν συνένωσιν ἐταπεινώθη.

Πράγματι ἔτι καὶ νῦν ἡ ἐκκλησία κεῖται ἐπὶ ἀποτόμου ὑψώματος, ἐνῶ εἰς παραφηνέτους χρόνους ἡ ἐκκλησία καὶ αἱ περίε αὐτοῦ οἰκίαι ἐκκιντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὡς λέγουσιν, ἐπιπέδου.

Ἐντὸς τῶν σεισμικῶν τούτων χασμάτων οἰκίαι, δένδρα, ἀνθρωποὶ καὶ πόλεις ὀλόκληροι καταπίνονται, ὡς ἀναφέρει ὁ Πανσανίας διὰ τὰς πόλεις Βοῦραν καὶ Ἐλίην, κειμένας πλησίον τοῦ Αἰγίου. «Βοῦρα μὲν καὶ Ἐλίη, ἡ μὲν ὑπὸ χάσματος, ἡ δὲ ὑπὸ κύματος ἠφανίσθη». Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὅτι ἡ Σικελία ἀπεσπᾶσθη τῆς Ἰταλίας διὰ τοιοῦτου σεισμικοῦ ρήγματος, «ἀνομάσθη δὲ Ρήγιον, διὰ τὸ ἀπορραγῆναι ἀπὸ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν». Οὕτως ἀπεσπᾶσθη ἡ Εὐβοία τῆς Βοιωτίας καὶ ἡ Κύπρος τῆς Συρίας.

Διὰ τῶν ρηγμάτων τούτων ἀναφυσῶνται ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς μετὰ φοβερᾶς σφοδρότητος ὕδατα, βόρβοροι καὶ ἄμμοι. Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1783 ἐκ τινος ρήγματος ἐξεχύθη τοσοῦτον ὕδωρ, ὥστε ἐσηματίσθη μικρὰ τις λίμνη, ὀνομασθεῖσα Lago del Tolfilo καὶ χεῖμαρρος βορβόρου μήκους 1000 μέτρων.

(ἔτεται τὸ τέλος)

N. ΣΑΡΑΔΟΣ

Sauvedent

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1085)

ΓΙΟΥΖ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΗΜ Ο Α΄.

(1512 — 1520)

—οοοοοο—

Ἐν τούτοις οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἐξελέξαντο διάδοχον τοῦ Γαβρή, σουλτάνον τὸν **Τουμάν-βέην**, ἄνδρα ἀνδρείον καὶ ἐνάρετον, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ Σελήμ ἀπέστειλεν ἀμέσως πρέσβεις, πρτείνων εἰς αὐτὸν τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν. Τοῦ Τουμάν-βέη ὁμοῦ ἀπορρίψαντος τὴν πρότασιν, ὁ Σελήμ, ἀνασυγκροτήσας τὸν στρατὸν του, ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὴν Αἰγυπτὸν ἀγούσαν μετὰ δέκα δὲ ἡμερῶν πορείαν διὰ τῆς ἐρήμου, ἐφθασε καὶ κατεσχένησεν ἐν **Καγκᾷ**, πλησίον τοῦ **Καίρου**. Ἐν τούτοις συνήφθη ἡ μάχη, κρατερὰ ἐκατέρωθεν καὶ πεισματώδης, διευθυναμένη αὐτοπροσώπως ὑπὸ τῶν δύο σουλτάνων. Ὁ αἰγυπτιακὸς στρατὸς ἐμάχετο λυσσωδῶς, πρὸς στιγμὴν δὲ καὶ θὰ ὑπερίσχιεν, ἐὰν μὴ, διὰ προδοσίας, περιέπιπεν εἰς δεινὴν παγίδα, ὁπότε καὶ ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Καὶ ὁ μὲν Σελήμ εἰσήλθε τῇ 22 Ἰανουαρίου 1517 εἰς τὴν πόλιν τοῦ Καίρου, ὅπου καὶ ἀνεκήρυξε τὴν Αἰγυπτὸν ὀθωμανικὴν ἐπαρχίαν. Ὁ ἀνδρείος ὁμοῦ Τουμάν-βέης, ἀνασυγκροτήσας καὶ αὐτὸς τὰς δυνάμεις του ἐκ τῶν ἰθαγενῶν Ἀράβων, ἐξηκολούθει ἀντιστάμενος καὶ διεκδικῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἔδαφος τῆς Αἰγύπτου, ἕως οὗ, μετὰ τριῶν μηνῶν ἀντίστασιν, καταπροδοθεὶς ὑπὸ τῶν οἰκειωτέρων του αὐλικῶν, δωροδοκηθέντων, παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ Σελήμ, ὅστις καὶ ἀπηγγέονισεν αὐτὸν μετὰ τινὰς ἡμέρας.

Ἐν τῷ μεταξῷ, καταρτισθέντος καὶ τοῦ στόλου, ὁ Πιρ-πασᾶς ὠδήγησεν αὐτὸν σύσσωμον εἰς τὸν λιμένα **Ἀλεξανδρείας**, ἵνα χαιρετίσῃ τὸν κυριάρχην του ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ καὶ δεηθῇ αὐτὸν ἐν πομπῇ καὶ θριάμβῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ὁ μὲν σουλτάνος κατήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν κατὰ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1517) καὶ ἐπεσκέφθη τὸν νεόδμητον στόλον του· ἐπειδὴ ὁμοῦ τὴν ὑποταγὴν τῆς Αἰγύπτου διεδέχθη ἀμέσως ἡ αὐθόρμητος ὑποταγὴ καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἀραβίας, ὁ σουλτάνος προὔτιμησε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ ξηρᾶς, δεχόμενος καθ' ὁδὸν τὰ σέβη καὶ τὰ πολῦτιμα δῶρα τῶν διαφόρων τῆς ἐρήμου Ἀράβων σεῖχων. Ἐντεθθεν πρῶτος αὐτὸς μεταξῷ τῶν ὀθωμανιδῶν σουλτάνων προσέλαβε τὸν τίτλον Χαλίφου, ἧτοι διαδόχου τοῦ Προφήτου καὶ ἀρχηγοῦ πάντων τῶν Μουσουλμάνων, τὸν δὲ τίτλον τοῦτον φέρουσι μέχρι σήμερον καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ.

Διερχόμενον διὰ τοῦ **Σινᾶ**, προὔπληνθησαν αὐτὸν οἱ ἠγουμένοι τῆς ἐκεῖ περιλαλήτου

ιερᾶς μονῆς¹, οἵτινες καὶ ἐπέδειξαν αὐτῷ τὸ ἰδιοχέρως ὑπὸ τοῦ προφήτου Μωάμεθ ἐκχωρηθὲν αὐτοῖς ἔγγραφον περὶ ἀσυδοσίας τῆς μονῆς των, καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ νὰ τὸ ἐπικυρώσῃ καὶ αὐτὸς, ὅπως ἔκαμνον ἕως τότε καὶ οἱ πρόην σουλτάνοι τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Σελήμ, λαθὼν τὸ πρωτότυπον τοῦ ἔγγραφου καὶ ἀποδοὺς τοῖς μοναχοῖς ἐπικυρωμένον καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀντίγραφον, εἶπεν, ὡς λέγεται, περὶ αὐτοῦ:

— Ἡ εὕρεσις τοῦ ἔγγραφου τούτου μετέλασσε πολλὴν περισσώτερον ἢ ὅσον ἡ κατάκτησις τῆς Αἰγύπτου.

Ἵπασχέθη δὲ εἰς τοὺς μοναχοὺς πᾶσαν ὑποστήριξιν καί, ἐπανελθὼν εἰς Κωνσταντι-

1. Τὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου οἱ Ἀραβες καλοῦσι **Δζέμπελ-Τὸρ** ἢ **Δζέμπελ-Μουσα**, ἀποτελοῦν μᾶλλον ἐν ἄθροισμα πολλῶν δεκάδων ἢ ἑκατονταδων ὄροσειρῶν, χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ τεραστίων φαράγγων καὶ γιγαντιαίων χαραδρῶν, τὰς ὁποίας διασχίζουσι κατὰ τὸ πλεῖστον δρομίσκοι βατοὶ κατέχει ἑκτασιν 150 χιλιομ. μήκους ἐπὶ 128 πλάτους. Ὁλόκληρον ἐκ γρανίτου, ἀπολύγει εἰς χιλιάδας, πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῶν πλαγίων, δυσπρόσιτων καὶ ἐν πολλοῖς παραδόξου σχήματος κορυφῶν, ὑψίστη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ τῆς **Ἁγίας Αἰκατερίνης** (2,600 μ.), καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ Μωϋσέως ἢ ἄλλως **Ἁγία Κορυφή** (2,230 μ.) Καὶ ἡ μὲν πρώτη ὀνομάσθη οὕτω, διὰ τὴν παράδοσιν, τὸ σῶμα τῆς περικαλλοῦς ἀλεξανδρινῆς παρθένου, μετὰ τὸν μαρτυρικὸν αὐτῆς τῷ 305 θάνατον, παραληφθὲν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, ἐκομίσθη καὶ ἀπετέθη ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τοῦ Σινᾶ κορυφῆς καὶ ἐφυλάσσετο ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖ ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη, ἕως οὗ ἀσκηταὶ τινες, μονάζοντες τότε ἐν τῷ ὄρει ἐκεῖ, χρηματισθέντες κατ' ὄρα, ἀνήλθον καὶ παραλαβόντες τὸ ἱερὸν λείψανον, ἔκτισαν μικρὸν κελλῖον μετὰ ναοῦ καὶ ἀπέθηκαν αὐτό. Ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ κελλίου ἐκείνου ἔκτισε περὶ τὸ 537 **Ἰουστινιανὸς ὁ Μέγας** τὴν περιώνυμον μέχρι σήμερον μονὴν

νούπολιν, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1518, ἐπέδειξε τὸ ἔγγραφον εἰς τὸν τότε οἰκουμένικόν πατριάρχην **Θεόληπτον Α'** τὸν ἀπὸ Ἰωαννίνων, ὃν καὶ διεβεβαίωσε περὶ τῆς εὐμενείας αὐτοῦ καὶ πολλὰ ἐξέδωκεν αὐτῷ βεράτια περὶ ἀσυδοσίας δικόρων ἐν τῇ κράτει μονῶν καὶ ἰδίως τῆς παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα μονῆς τῆς Παναγίας τοῦ **Σουμελά**, τὰς διαφιλονεικουμένας τότε, τῆς ὁποίας ἀπεράντους ἰδιοκτησίας ρητῶς ἐξησφάλισεν.

Ἐν τούτοις ἡ ἔκτακτος αὐτῆς εὐμενεία ἐπέπρωτο νὰ μετατραπῇ μετ' οὐ πολὺ εἰς μίαν φοβερὰν ἀπόφασιν, ἧτις ὀλίγον ἔλειψε νὰ μετατραπῇ εἰς ἀγριώτατον διωγμὸν καὶ δεινὰς νὰ ἐπιφέρῃ κατστροφάς.

Ὁ Σελήμ, μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφήν, μείνας ἀπρακτος καὶ ἀδρανής, δὲν ἐβράδυνε νὰ περιστοιχισθῇ ὑπὸ κολάκων καὶ παντοδαπῶν παρασίτων, οἵτινες ἐξώθησαν αὐτὸν εἰς διάφορα ὄργια, τὰ ὁποία ἠμαύρωσαν τὴν ἄλλως ἐνδοξον αὐτοῦ βασιλείαν καὶ κατέστησαν αὐτὸν μισητὸν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τούρκοις.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (ἴδε σελ. 133 τῆς Ἐπιθεωρήσεως **Ἄνω Ὀρα**) (εἰς ὕψος 1535 μέτρων ὑπερὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης), ἐντὸς χαράδρας τινὸς τοῦ ὄρους, περικλείσας συγχρόνως καὶ ἐν περιχώρῳ μαρμαρινῇ λίθῳ τὸ σῶμα τῆς Μεγαλομάρτυρος λείψανον, τὸ ὁποῖον καὶ φυλάσσεται μέχρι σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ναοῦ. Ἡ μονή, ἐν σχήματι τετραγωνικοῦ φρουρίου, ἔχει ἑκτασιν πλευρικὴν 75-80 μ., ὕψος δὲ 12-15 μ. καὶ πάχος τείχους 2 μ. Περιέχει δὲ πλεῖστα ὅσα βυζαντινὰ κειμήλια μεγάλης ἀξίας, καὶ διοικεῖται ἐξαιρετικῶς ὑπὸ ἠγουμένου ἀρχιερέως, ἔχοντος τὸν τίτλον **Ἀρχιεπισκόπου Σιναιίου**, καὶ διαμένοντος ἐν Καίρῳ. Ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς ὑπάρχει καὶ τὸ περιώνυμον παρεκκλήσιον τῆς **Ἁγίας Βάτου**, ἐξώθεν τοῦ ὁποῖου, πρὸς ἀνατολὰς, θάλλει εἰσέτι μέχρι σήμερον, μεταφυτευθεὶς ἐκ τῆς πρώην αὐτοῦ θέσεως, ἦν τότε κατέχει ἡ ἁγία Τράπεζα τοῦ παρεκκλησίου, ὃ τῆς «καιομένης ἐκεῖνης καὶ μὴ καταφλεγόμενης», ἦν εἶδεν ὁ Μωϋσῆς, βάτου κορμὸς. Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τούτῳ, τὸ ἔδαφος τοῦ ὁποῖου ὑπὸ πολυτελεστάτων καλύπτεται περσικῶν ταπήτων, ἀύστηράτα μέχρι σήμερον τηρεῖται ἡ πρὸς τὸν Μωϋσῆν δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐντολὴ νὰ λύσῃ τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ· πάντες δέ, οὐδὲ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐξαιρουμένου ὀφείλουσι νὰ εἰσέρχονται ἐκεῖ ἀνυπόδητοι. Ἡ κυρία τῆς Μονῆς πύλη ἀνοίγεται ἅπασι μόνον διὰ τὴν πρώτην εἰσόδον τοῦ ἐκάστοτε ἠγουμένου ἀρχιεπισκόπου· οἱ δὲ ἐπισκεπτόμενοι τὴν μονὴν προσκυνεῖται ἀνέρονται εἰς αὐτὴν εἰσερχόμενοι ἐντὸς κοφινῶν ἢ σπιρίδιων, σφρομένων ἀπὸ τῶν ἐπάλλεων τῶν τειχῶν. Ἡ ἄλλη δὲ ὑψηλοτέρα τοῦ ὄρους κορυφή, ἡ ἐπιλεγόμενη, ὡς εἶπομεν, Ἁγία ἡ τοῦ Μωϋσέως, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τόπου ὅπου ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς τὰς πλάκας τοῦ Δεκαλόγου ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους δεικνύται λίθος μέγας, ὅστις λέγεται ἐκεῖνος, ἐξ οὗ, κτυπήσας ὁ Μωϋσῆς διὰ τῆς ράβδου του, ἀνέβλυσεν ὕδωρ διὰ τὸν διψῶντα τῶν Ἑβραίων λαόν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ

— Μ' ἐρωτᾶτε, πῶς δὲν ἐπῆρα ἀκόμη τὸ ἱατρικόν μου δίπλωμα καὶ διατὶ ἀπέτυχον εἰς τὰς τελευταίας ἐξετάσεις. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν μικρὰν καὶ ὀρθρὴν ἀφελῆ ἱστορίαν, ἣ ὅποια ὄμως εἶχε μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἐπέφερεν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἦμην ἀκόμη πρωτοετῆς φοιτητῆς, ὅτε ἐγνώρισα τὴν δεσποινίδα Ἑλπινίκην, μίαν πολὺ χαριτωμένην κόρην με θαυμασίως γραμμὰς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐξαισίαν φωνὴν εἰς τὸν λάρυγγα. Τὰ πολλά τῆς προτερήματα, καὶ πρὸ πάντων ἡ ψυχικὴ τῆς ἀφέλεια, μοῦ ἐγέννησαν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν συμπάθειαν, ἣ ὅποια κατέληξεν εἰς φλογερὸν καὶ παρόφρονον ἔρωτα.

Δὲν ἔζων πλέον διὰ κανένα ἄλλον, παρὰ δι' αὐτήν, καὶ οὔτε ὅλον τὸν κόσμον ἀντήλλασον μετὰ τὴν ἀγάπην τῆς. Ἐκείνη ὅμως με ἠγάπα; Τοῦλάχιστον ἐφ' ἵνετο ὅτι ἦτο πάντοτε γλυκεῖα, θεραπευτικὴ δι' ἐμὲ καὶ ἦκουε μετὰ τὸν παιδικώτερον τρόπον τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα, τὰ ὅποια ἐπλαττον δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐμέ.

— Θὰ γίνω, ἐνθυμοῦμαι ὅτι τῆς ἔλεγα, Ἑλπινίκη μου, ἱατρός· ἀφοῦ πλέον πάρω τὸ δίπλωμά μου, θὰ ριφθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, θὰ ἐργασθῶ, θὰ δρᾶσω, θὰ κερδίσω καὶ δόξαν καὶ χρήματα, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ρήσω κ' ἔγω εἰς τὰ πόδια σου, διότι εἶναι ὅλα δικὰ σου, διότι σοῦ ἀνήκουν, καθὼς ἀνήκει εἰς σέ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὀλόκληρος.

Ἐκείνη ἦκουε τὰ λόγια μου καὶ ἐχαμογελοῦσεν.

Ἐπέρασεν ἔτος ἀπὸ τῆς γνωριμίας μας, ὁ ἔρως μου ὅμως δὲν ὀλιγόστευε· τοῦναντίον κάθε ἡμέρα, ἣ ὅποια ἐπερνοῦσεν, ἠΐξανε περισσότερον τὸν πόθον καὶ ἐκορυφῶνε τὸ αἶσθημα.

Ἄλλως τε, ἐπλησίαζα πρὸς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὁνείρων μου. Τὸ δίπλωμά μου δὲν ἦτο πλέον πολὺ μακρὰν, καὶ τὰ πλοῦτη καὶ ἡ δόξα δὲν θὰ ἀπέλιπον πλείοτερον.

Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ ἔρως μου αὐτὸς πρὸς τὴν Ἑλπινίκην δὲν μοῦ ἦτο ἐμπόδιον εἰς τὰς σπουδὰς μου· τοῦναντίον μάλιστα. Ἐπειδὴ δι' αὐτῶν θὰ κατώρθωνα νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἑλπινίκην μου, ἐρριψθὴν με ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός μου καὶ τὴν θέλησίν μου εἰς τὴν μελέτην. Δὲν ἀπεδειλῶν εἰς τοὺς κόπους, ἔνα δὲ φίλημα τῆς Ἑλπινίκης μ' ἐξεκούραζε καὶ μοῦ ἐνέπνεε νέον θάρρος καὶ νέαν δύναμιν.

Σᾶς εἶχον εἰπεῖ ὅτι ἡ Ἑλπινίκη μου εἶχε θαυμασίαν φωνήν. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εὗρισκω εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἕνα γραμματάκι. Ἦτο γραμμένον μετὰ τὸν γραφικὸν χαρακτηριστῆρα τῆς Ἑλπινίκης καὶ μοῦ ἔλεγε περίπου :

Ἀγαπητέ μου Γιόγκο,

Ἐνόμιζον ὅτι σ' ἀγαποῦσα, ἀλλὰ τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον εἶχον διὰ σέ, δὲν ἦτο ἔρως. Ἐν ἄλλο αἶσθημα, κάποιος ἄλλος πόθος ἐγεννήθη εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸν πόθον αὐτὸν αἰσθάνομαι πολὺ ἰσχυρόν, ὥστε φεύγω νὰ τὸν ἱκανοποιήσω.

Φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ ζήσω κοντὰ σου εὐτυχῆς μ' ἀρέσει ὁ ἐλεύθερος βίος, μ' ἀρέσει ἡ βοεμικὴ ζωὴ. Εἰξεύρω ὅτι θὰ λυπηθῆς πολὺ ὅταν διαβάσῃς αὐτὰ, ἀλλ' εἶσαι ἄνδρας καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ λησμονήσῃς. Ὑγιαίνε.

Ἑλπινίκη.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη κυριολεκτικῶς μ' ἐδαιμόνισε. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζα ὅτι ἦτο κάποιον παιγνίδι, ἀλλ' ὅταν βιαστικὰ ἔτρεξα εἰς τὸ σπίτι τῆς θείας τῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξοῦσε, καὶ ἔμαθα ἔτι ἀπὸ τὸ περισημένο βράδυ εἶχεν ἐξαφανισθῆ, τόσον ἐπληρώθηκα, ὥστε δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ αἰσθανθῶ τὸν πόνον μου, οὔτε τὴν γενναϊότητα νὰ πιστεύσω τὴν δυστυχίαν μου.

Αἱ προσπάθειαι μου πρὸς ἀνεύρεσίν τῆς εἶχον ἔν καὶ τὸ αὐτὸ στερεότυπον ἀποτέλεσμα : τὴν ἀποτυχίαν· μόνον κατόπιν ἀπὸ πολλὴν καιρὸν ἔμαθα σὰν ὄνειρο, σὰν παραμῦθι, ὅτι ἡ Ἑλπινίκη, μετὰ ἄλλο ὄνομα, ἀκολουθεῖ κάποιον θίασον καὶ τραγουδεῖ εἰς τὴν σκηνήν.

Τὰ ὄνειρά μου εἶχον θρυμματισθῆ, ὁ ἔρως μου ἐποδοπατήθη καὶ εἰς στιγμὴν ἀγρίως ὀργῆς ἐπῆρα ὅλα τὰ ἐνθύμιά τῆς, τὰ γράμματα, τοῦ μοῦ ἔστειλεν ἄλλοτε, τὰ δῶρά τῆς, τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς, μίαν κορδέλλα, δύο φωτογραφίας καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔρριψα εἰς τὴν φωτιάν.

Ἐνόμιζα ὁ δυστυχῆς ὅτι ἔκαμα μ' αὐτὰ μαζὶ τὰς ἀναμνήσεις μου. Ἦπατήθη.

Ὅταν ἔχασα ἀκριβῶς ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ μικρὰ ἐνθύμια τῆς Ἑλπινίκης μου, τότε ἀκριβῶς ὠγγώθη εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ ζωντανὴ ἀνάμνησίς τῆς, ἔκτοτε πλέον ἰσχυρὰ τὴν ἐνεθυμούμην.

Ἦμην σκυθρωπός, ἡ λύπη μου ἦτο ἀπέραντος καὶ μόνον παρηγορίαν εὗρον εἰς τὰς μελέτας μου. Τὰ δύο ἐπόμενα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ

Ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκδοθησομένης συλλογῆς « Δάφνες, Ἑλπίδες, Ὀνειρα » τοῦ κ. Δημ. Σ. Σταμπόγλη, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον « Λευκάτας » :

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σὲ μαῦρα πέλαγα χωρὶς ἐλπίδα,
μὲ δίχως ὄνειρα, χωρὶς παλμούς,
ἢ σάπητα ἢ βάρκα μου μισοπνιγμένη
στὸ χάος μ' ἔφερε, σ' ὄκεανούς. . .

Καὶ κεί ποῦ μ' ἔφερε μέσα στὸν Πόντο,
μέσ' στ' ἄγρια κύματα γὰ νὰ χαθῶ
καὶ δὲν περιμένα νὰ βγῶ ἀπὸ κειθε,
παρὰ στὰ βάθη τοῦ τάφο νὰ βρῶ,

αἶφνης ἡ θάλασσα γίνεται λάδι,
κάνεις ἀγέρας δὲν τὴν κινεῖ,
τ' ἄγρια κύματα παύουν ν' ἀφρίζουν
κι' ἡ βάρκα μ' ἔφυγε μετὰ τὸ πανί.

Ἀγέρι ὀλόδροσο φέρνει τὴ βάρκα
καὶ τὴν ἀράζει σὲ μιά μεριά
καὶ κεί ποῦ νόμιζα ποῦμαι χαμένος
πατῶ τὸ πόδι μου εἰς τὴ στεργιά.

Εἶπα τὰ βάσανα διαβῆκαν, πάνε,
τώρα τὸ πόδι μου πατεῖ τὸ χῶμα,
δὲ με τρομάζουν τὰ μαῦρα κύματα,
ὅπου τὰ νοιώθω στ' αὐτιά μ' ἀκόμα. . .

Ἄχ! καὶ ποῦ νᾶξερὰ πῶς ἡ στεργιά μας
ποῦ λαχταροῦμε ναυαγισμένοι,
ἄγρια θάλασσα κι' αὐτὴ ναί! εἶναι
πλειὸ λυσσασιμένη καὶ ἀφρισμένη!

Ἐχει γιὰ κύματα φαρμάκια πόνοους,
πικρὰς ἀδιάκοπαις καὶ συμφοραῖς
πολὺ ἀγριώτεραις ἀπὸ τὸ κύμα
καὶ πλειὸ χειρότεραις χίλιες φοραῖς.

ΛΕΥΚΑΤΑΣ

μας ἔτη τὰ ἐπέρασα μελετῶν ἀπαύστως· δὲν ἤθελα νὰ βλέπω κανένα, δὲν ἤθελα ν' ἀκούω τίποτε ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν καὶ οὔτε μιά ματιὰ ἔρριπτον εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ μὴ βλέπω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἐφθασαν τέλος αἱ ἐξετάσεις.

Κατόπιν τόσων μελετῶν δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε ὅτι εἰς ὅλα ἀκριβῶς τὰ μαθήματα ἠρίστευσα. Κατεπλησσον τοὺς καθηγητὰς μου μετὰ τὰς ἀπαντήσεις μου, εἰς οὐδεμίαν ἐνδέχθη ἀπορίαν, οὐδὲν συνήθησα πρόσκομιμα.

Μετὰ τὴν θεωρητικὰς ἐξετάσεις ἠκολούθησαν αἱ πρακτικαί. Ἡ αὐτὴ προσημνύετο ἐπιτυχία. Οἱ συμφοιτηταί μου σχεδὸν μ' ἐφθόνουν, οἱ καθηγηταί μου ἤρχισαν νὰ μὲ λέγουν συνάδελφόν των. Τί ὑπελείπετο διὰ νὰ λάβω τὸ δίπλωμά μου; Τίποτε σχεδόν : ἡ ἐξέτασις εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀνατομίας. Ὀρίσθη τέλος καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξετάσεως ταύτης.

Ἦτο Πέμπτη πρωί, δὲν θ' ἰ τὴ λησμονήσω, ὅταν μετέβην εἰς τὸ ἀνατομείον διὰ νὰ ἐξετασθῶ. Οἱ καθηγηταί ἦσαν ὅλοι παρόντες.

Ἐμβῆκα σκυθρωπός καὶ ψυχρὸς εἰς τὸν θάλαμον τῶν ἱατρῶν, ἀπέβαλα τὸ σακκάκι μου, ἐφάρρασα τὴν πλοῦξαν, τὸν σκούφον, τὰ χειρόκτια καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀνατομείου.

Οἱ καθηγηταί μοῦ ὄρισαν ὡς θέμα : Ἀνατομία τοῦ θώρακος καὶ τῆς καρδίας.

Θέμα πολὺ εὐκόλον δι' ἐμέ. Τὸ ἦκουσα ἀπαθῶς καὶ ἤρχισα νὰ ἐπιθεωρῶ καὶ ἐτοιμάζω τὰ ἐργαλεῖά μου, ἐνῶ δύο μικροὶ ἔσυρον ἐπὶ τῆς τραπεζῆς πτώμα κεκαλυμμένον με λευκὴν σινδόνην.

Πλησιάξω· ὁ βοηθὸς ἀφαιρεῖ τὸ κάλυμμα καὶ ἀποκαλύπτεται τὸ πτώμα μιᾶς γυναικός. Ἦτο τὸ πτώμα τῆς Ἑλπινίκης.

Ὁ θάνατος δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς σβέσῃ τὴν χάριν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καὶ τὴν ὠραϊότητα τῶν γραμμῶν τῆς. Τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως καὶ ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν μου ἕνα βαθὺν καὶ δυνατὸν πόνον, παιδὸ σκληρὸν ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὅποιον θὰ μοῦ ἐπροξένει ἡ χειρουργικὴ κοπίς, ἂν ἐμπήγετο εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ὁ νοῦς μου ἐθόλωσεν. Ἐλησμονήσα καὶ τὰς ἐξετάσεις καὶ τοὺς καθηγητὰς καὶ μόνον τὸ πτώμα τῆς Ἑλπινίκης ἔβλεπον, ψυμνὸν ἐπάνω εἰς τὴν μαρμαρίνην πλάκα.

Ποῖον ἀρὰ γε μυστήριον νὰ ἐνέκλειε; Ποῖου φρικτοῦ δράματος ἦτον ὁ ἐπίλογος; Τὴ χεῖρ ἐκείνη, τὰ ὅποια ἐκτριβίσει ὁ θάνατος, τὴ στήθη ἐκείνη, τὰ ὅποια ἐμάρανεν ἡ νόσος, δι' ἐμὲ δὲν ἦσαν ἄγνωστα· τὰ ἠσθάνθη πολλὰς φορὰς νὰ ἐγγίζω τὰ ἰδικά μου καὶ νὰ πάλλωσθαι πλησίον μου.

Εἶχα ἀκουμβῆσαι ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ καὶ ἐσκεπτόμην.

Οἱ καθηγηταί μου ἐνόμιζον ὅτι σκέπτομαι τὸν τρόπον τῆς τομῆς καὶ ἐπερίμενον. Τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν μοῦ λέγει :

— Κύριε Ἰωάννη, προβῆτε λοιπόν, τὸ θέμα διὰ σᾶς δὲν εἶναι διόλου δύσκολον.

Ἀπεσπᾶσθην ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις μου. Ἐστρεψα γύρω τὰ μάτια μου με περιέργειαν, ὥσάν νὰ ἔλεγον :

— Τί θέλετε ἐδῶ σεις κοντὰ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς ἀγαπημένης μου;

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ ἐπανεληφθῆ :

— Ἐμπρός, κύριε ἱατρε, προβῆτε εἰς τὴν ἀνατομήν.

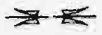
Προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀπαθῆς, ἀλλὰ τὸ χεῖρ μου δὲν με ὑπῆκουε. Τέλος κατορθῶν ν' ἀπαντήσω :

— Δὲν εἰμπορῶ, κύριε καθηγητά, δὲν εἰξεύρω. . .

Καὶ ἀπεσπᾶσθην βιαστικῶς διὰ νὰ κλαύσω τὸν ἔρωτά μου.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας, μεταβαίνων εἰς ἕτερον τμήμα τῆς ἐπαρχίας του, ὁ Σεβ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασίλειος.

— Τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης ἐπανήλθεν ἐκ Καλλιπόλεως, τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος, ὁ παν. μητροπολίτης Μελενίκου κ. Κωνσταντῖνος.

— Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Μ. Πρωτοσυκελλία ἀπέστειλεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Ἐφορείας τῶν Σχολῶν καὶ τὰ ἀθλητικά σωματεία, διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλει τὴν κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον τέλεσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐν Στοκχόλμῃ καὶ συνιστᾷ ὅπως τὰ θέλοντα νὰ συμμετάσχωσι τῶν ἀγώνων Σχολῆς ἀθλητικά σωματεία συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως Σελήμ Σιοῦ βέη.

— Κατὰ τὴν «Οὐτρο», ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς κατασκευὴν ἐκκλησίας ἐν Μελενίκῳ διὰ τοὺς Βουλγάρους, δι' ἐξόδων τῆς Μονῆς Ροζινοῦ, ἐνεποιήσεν εἰς τοὺς ἐξαρχικούς κύκλους λαμπρὰν ἐντύπωσιν.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνεγνώσθη τεσκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ παῖσις τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, διότι οὗτος ἐξεμεταλλεύθη, λέγει ὁ τεσκερὲς, φόνον χριστιανοῦ διαπραχθέντα ὑπὸ Τουρκοκρητός, καὶ προὐλάλεσε διὰ τῆς στάσεως αὐτοῦ ταραχός. Ὁ τεσκερὲς οὗτος παρεπέμφθη εἰς τὸν ἁγ. Σμύρνης πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν.

— Διὰ τοῦ ρωσικοῦ ἀνεχώρησε προχθὲς μεταβαίνων εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Ἁγ. Τόπους ὁ χωρεπίσκοπος Ταταούλων Θεοφ. ἁγ. Παμφύλου κ. Μελισσηνός. Ἡ Α. Θεοφιλία ἐξ Ἱεροσολύμων θὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας καὶ Ἁγιον Ὄρος καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ρωσίαν πρὸς συλλογὴν ἐράων ὑπὲρ τῶν Σχολῶν καὶ τῶν ναῶν τῆς κοινότητος.

— Συμφώνως μὲ τὴν ἐκθεσὶν τῆς ἐκ τοῦ Σεβ. ἁγ. Λήμνου καὶ τῶν Συμβούλων κυρίων Λ. Λιμαράκη καὶ Στ. Καραθεοδωρῆ ἀποτελουμένης ἐπιτροπῆς, τὸ Συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ διορίσῃ δεύτερον γραμματέα τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τὸν κ. Κλεάνθη Καλπακτζόγλου, ἐλθόντα πρῶτον εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ὁ κ. Καλπακτζόγλου εἶναι ἀπὸ ἐτῶν γραμματεὺς τῆς Δημογεροντίας Δαρδανελλίων, ἐχημάτισε δὲ ἄλλοτε διδάσκαλος τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

— Κατὰ τὴν Σύνοδον τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανοῦ, ἀγγέλλοντος τὴν αἰσίαν ἀφίξιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

— Τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέφθη τετραμελής ἐπιτροπὴ φοιτητῶν τοῦ Ὁθωμ. Πανεπιστημίου καὶ ἐπέδωκεν ἀναφορὰν, φέρουσαν ὑπογραφὸς ἐβδομήκοντα φοιτητῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτοι ἐπικροτοῦσι τὴν πρότασιν τῆς Α. Θ. Π. περὶ ἰδρύσεως ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς Πανεπιστημίου καὶ παρακαλοῦσι τὰ Δύο Σώματα, ὅπως συσκεφθῶσιν ἐπὶ τῆς πατριαρχικῆς προτάσεως καὶ φέρωσιν αὐτὴν εἰς αἴσιον πέρασ.

— Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ὅτι τὸ ἀπὸ ἐτῶν ἀπασχολοῦν τὴν κοινότητα Αἴνου ζήτημα τοῦ κλη-

ροδοτήματος Ἰωβ ἐλύθη αἰσίως, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀναγνωρίσαντος τὰς ἐπὶ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀποβιώσαντος ἁγιοταφίτου Ἰωβ δικαίας ἀξιώσεις τῆς κοινότητος. Αἴνου. Ὁ χάριν τοῦ ζητήματος τούτου πρότινος ἐνταῦθα διατρίβων Σεβ. ἁγ. Αἴνου κ. Ἰωακεῖμ ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην σιδηροδρομικῶς διὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριαρχοῦ τὸν ἀπεχαιρέτησεν ὁ κωδικογράφος τῶν Πατριαρχείων κ. Ἰωακεῖμ Ἀποστολίδης. Μεταξὺ τῶν πολλῶν φίλων, τῶν προπεμφάντων τὴν Α. Σεβ., ἀναφέρομεν τὸν Μ. ἀρχιεπίσκοπον τῶν Πατριαρχείων, τὸν τέως βουλευτὴν κ. Μποῦσιον, τοὺς δικηγόρους κ. κ. Βαλαλᾶν καὶ Φατοῦνην, τὸν κ. Ν. Σαραδὸν κλπ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θάνατοι. — Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως πληροφοροῦμεθα τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου Δ. Βαξεβάνογλου, νέου ὑπὸ πολλῶν καὶ πολυτίμων περικομισμένου ἀρετῶν καὶ διεργημέα τοῦ Αὐτοκρ. Λιμεναρχείου, ἐπισυμβάντα τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ἡ κατὰ πάντα ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς κηδεῖα τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἐγένετο τὴν Κυριακῇ, περὶ τὴν 3 μ. μ. ὡραν, ἐκ τῆς ἐν Φερικαῖ, Ταταύλα Δξαδεσί, οἰκίας αὐτοῦ. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριαρχοῦ διεβίβασθησαν συλλυπητήρια διὰ τοῦ ἱερ. Τριτεύσαντος.

— **Ἀθανάσιος Παλαιολόγος.** — Τὴν π. ἐβδομάδα ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς Ἐθν. Νοσοκομείοις, ἐν οἷς ἀπὸ τινος ἐνοσηλεύετο, ὁ γνωστότατος παρ' ἡμῖν δημοσιογράφος Ἀθανάσιος Παλαιολόγος. Ὁ μακαρίτης διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά ἡμῶν πράγματα εἰδικότητα αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς εὐγενεῖς καὶ φιλοτίμους προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλλε πάντοτε ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς κοινότητος Γαλατᾶ, παρ' ἣ ἀπήλασεν ὡς

ἐκ τούτου μεγίστων συμπαθειῶν. Ἡ κηδεῖα τοῦ μακαρίτου ἐγένετο μετ' ἐνδείξεων πολλῶν τιμῶν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, τῆς κοινότητος Γαλατᾶ καὶ πλείστων ἐγκρίτων ὁμογενῶν, οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν κηδεῖαν.

Τραγωδία «Φιλοκλήτης». — Τὴν προσεχῆ Κυριακῇ, 26 Φεβρουαρίου, κατὰ τὴν 9 1/4 μ. μ. ὡραν, διδαχθῆσεται ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁδεῖῳ ἡ τραγωδία «Φιλοκλήτης» τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ κ. Χρ. Χατζηχρήστου καὶ κατὰ τὴν μελοποιίαν τῶν χορικῶν ᾠσμάτων καὶ κομμῶν τοῦ κ. Γ. Παχτίκου, τῆ συμπράξει τοῦ «Ὁμίλου τῶν Ἑρασιμόλων» καὶ πολυμελοῦς ὁρχήστρας ἐκ διακεκριμένων καλλιτεχνῶν

Νέα Πέργαμος. — Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Φεβρουαρίου ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐν Περγᾶμῳ ἡ «Νέα Πέργαμος», ἐφημερὶς ἠθικοκοινωνικῆ καὶ πολιτικῆ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Χονδρονίκη Τῆ συναδέλφῳ εὐχόμεθα ἀπρόσκοπτον σταδιοδρομίαν.

Ἐπέτειος «Ἀρετῆς». — Τὴν προσεχῆ Κυριακῇ, κατὰ τὴν 3 1/2 μ. μ. ὡραν, τελεῖται ἐν τῷ ἀρρεναγωγείῳ Γαλατᾶ ἡ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ Ἑλλ. Φιλανθρ. Συνδέσμου «Ἀρετῆς».

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς καὶ ὁ Νάλ Πίνκερτον. — Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δολοφονία καὶ Πλαστογραφία» θον τεύχος τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, με πολύχρωμον ἐξώφυλλον ἐκτάκτως ἐπιτυχὲς καὶ με περιεχόμενον πολὺ ἀξιανὰν γνωστον. Ἡ σειρά τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἐκδίδεται, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τοῦ νεοσυστάτου ἐκδοτικοῦ Γραφείου Χριστοφορίδου καὶ Μ. Χρυσοστάτου, τὸ ὁποῖον, ἔς σημερινῇ ἐν παρόδῳ, ἐξέδωκε μέχρι τοῦδε καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς τίτλους 1. «Κολοσσαία αἰσχροζέρδεια», 2. «Ἐνας ἐπικίνδυνος πλαστογράφος», 3. «Ὁ δολοφόνος ἰπνωτιστής», 4. «Τὸ μυστικὸν τοῦ νεκροκρεββάτου», καὶ 5. «Τὸ φοβερὸν φάντασμα» (κυκλοφοροῦν σήμερον) τεύχη τοῦ Νάλ Πίνκερτον. Διεύθυνσις, Γαλατᾶ, Γιοκ-σὲκ Καλδηρῆμ, 606. Τιμὴ τοῦ μὲν τεύχους Σέρλοκ Χόλμς 60 παρ., τοῦ δὲ τεύχους τοῦ Πίνκερτον 30 παρ.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΟΛΥΜΠΟΣ
 ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ
 ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
 εὕρνετε ἀκραν καθαριότητα,
 ὑπηρεσίαν ἀνεπίληπτον
 καὶ τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
 νὰ καταλύετε εἰς τὸν «**ΟΛΥΜΠΟΝ**».
 Διευθυντής: **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ**

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένον διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χρησιν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθινθῶσιν ἐν Γαλατᾶ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν **ΑΠΟΘΗΚΗΝ** **ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ** τοῦ ὁμογενοῦς κ. **ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ** γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου τῆς Ἰαπωνίας, ἐνθα θέλουσιν εὐρῆ ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπίστευτως εὐθηνὰς.

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ
ΕΙΣ
ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
 τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
 Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΙΟΛΗ
 ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ
ΑΠΟΘΗΚΗ:
 Φαρμακεῖον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,
 Πέραν, Μνηματᾶκια, 63.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1106)

Ἐπειδὴ ὁμως θὰ ἦτο λίαν δύσκολον εἰς τὴν Μυρτώ νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως εἰς ἓν ἀριστοκρατικὸν οἰκοτροφεῖον καὶ νὰ σχετισθῇ μὲ τὰς θυγατέρας τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τῶν Παρισίων οἰκογενειῶν, αὐτὴ ἢ μηδεμίαν γνῶσιν ἔχουσα τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι, τὴν ἐκράτησεν ὀλίγον ἔτι γρόνον ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ, ἀναθέσας τὴν προκαταρκτικὴν αὐτῆς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν κ. Ἰονίδα.

Ἡ κ. Ἰονίς δὲν ἦτο τυχαία παιδαγωγός. Ἦτο γόνος ἐκπεσοῦσης ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Ὁ σύζυγός της κατεῖχε, πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπιζήλον θέσιν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις γαλλικῷ προξενεῖῳ. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ὁ κ. Λώρης ἐνεπιστεῦθη τὴν προεισαγωγικὴν τῆς Μυρτῆς ἐκπαίδευσιν.

Ἡ φυσικὴ τῆς κόρης εὐφυΐα συνετέλεσεν ὅπως προδιαθέσῃ τὴν παιδαγωγὸν της ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ Μυρτώ ἐξ ἄλλου ἔσαυγε ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τῆς παιδαγωγοῦ της. Συνηθάνετο ὅτι τὴν ἡγάπα μητρικῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπήκουεν εἰς πᾶσαν αὐτῆς θέλησιν καὶ ὑπετάσσετο πάντοτε εἰς αὐτήν. Ἡ νεαρὰ καὶ ὠραία Ἑλληνίς, φλεγόμενη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν φίλον, ὃν ἀπεκάλει κύριόν της, κωτελήθη ὑπὸ ἀνεκφράστου φιλομαθείας, ἣν οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς τῆς κ. Ἰονίδου, ἦτο δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσῃ. Αὕτη δὲν ἤρκετο εἰς τὸ νὰ τῇ διδάσκη ξηρὰς λέξεις ἐκ τῆς γλώσσης, ἣν ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ τῇ μετέδιδε ταύτοχρόνως καὶ ποικίλας γνώσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων πραγμάτων, ἅτινα ὄφειλε νὰ γνωρίσῃ. Τῇ ἐδίδασκε, πρὸς τούτους, τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι, τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ τούνηθεν θὰ ἔζη. Ἐνὶ λόγῳ ἰχάλαυε τὴν ἄξεστον ταύτην κόρην τῆς φύσεως, ἣτις παρ' οὐδενὸς ἄλλου ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐδιδάχθη τι.

Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν ἡ Μυρτώ ἔκαμε τοιαύτας προόδους, ὥστε ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐννοῇ ὅ,τι τῇ ἔλεγον. Ἡ παιδαγωγὸς παρεκάθητο ἐνίοτε εἰς τὸ δεῖπνον καὶ τότε ἐλάμβανε χώραν μία εὐθυμὸς φλυαρία. Κατ' ἀρχὰς ἡ Μυρτώ, ἀγνοοῦσα τὴν λεπτότητα γλώσσης νέας ὄλως δι' αὐτήν, ἀπέφυγε ἀπὸ τοῦ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαβε θάρρος καὶ ἤρχισεν ἀναμιγνυομένη εἰς τὴν φλυαρίαν, πρὸς μεγίστην χαρὰν τῶν δύο ἄλλων.

— Εἶναι πράγματι θελκτικὴ, ἔλεγεν ἡ παιδαγωγὸς εἰς τὸν κ. Λώρην μίαν ἡμέραν, κατ' ἣν ἦσαν μόνοι. Ἡ εὐφυΐα της εἶναι παραδειγματικὴ, τὸ πνεῦμα ὀξύ καὶ πρὸς τούτους πλήρης ἀξιολατρευτοῦ χάριτος, καὶ ὅπερ μυριάκις δι' ἐμὲ προτιμότερον, ἔχει χρυσὴν καρδίαν.

— ὦ! ὅσον ἀφορᾷ τὴν καρδίαν, ἔχετε δίκαιον, καὶ ἂν φοβοῦμαι τι εἶναι ὅτι ἔχει πλέον τοῦ δέοντος. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ζῆ τις δι' αὐτῆς, ἀλλὰ γνωρίζω ἐπίσης καλῶς, ὅτι καὶ δι' αὐτῆς ἀποθνήσκει.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ θελκτικὴ αὕτη κόρη θὰ ζήσῃ, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ. Ὑστερον ἀπὸ δύο-τρία ἔτη θὰ εἶναι ἢ ἐπιζηλωτέρα νύμφη τῶν Παρισίων. Μὴ φοβεῖσθε! Δὲν θὰ μείνῃ διὰ λογαριασμόν σας, οἱ γαμβροὶ δὲν θὰ σᾶς λείψουν . . .

— Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἀνόητος, εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λώρης. Τὸ πωχὸν τοῦτο πλάσμα δὲν εἶναι ἀκόμη δεκαπέντε ἐτῶν καὶ φλυαροῦν διὰ τὸν γάμον του! Μὰ τὸν ἅγιον Θεόν! τὸ ἡξεύρω καλὰ ὅτι θὰ νυμφευθῇ . . . ἀλλ' ἔχουμε ἀκόμη καιρόν . . ., ἄς μᾶς ἀφήσουν ὀλίγον ν' ἀναπνεύσωμεν.

Ἡ Μυρτώ, εἰς ἣν εἶχε δοθῆ πλήρης ἐλευθερία, ἔζη ἐν τῇ οἰκίᾳ ζωηρὰ ὡς μικρὸν πτηνόν, δροσερὰ ὡς ἄνθος, ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, φαιδρύνουσα αὐτὴν διὰ τῆς νεότητός της, φωτίζουσα αὐτὴν διὰ τοῦ μειδιάματος της, προσδίδουσα αὐτῇ ὄψιν ἑορτῆς μὲ τὴν ὠραίαν αὐτῆς ἐνδυμίσαν, ἣν ἐφόρει κατ' ἐκάστην ἑσπέραν, περιβάλλουσα τὸν κύριον διὰ τῆς ἀμειώτου αὐτῆς ἀγάπης, ἣς ἡ ἐκδήλωσις προσελάμβανεν, ἡμέρα τῆ ἡμέρα, καὶ τι τὸ ποιητικόν, καὶ τι τὸ γοητευτικόν.

Ἡ ζωὴ, ἣν ὁ κ. Λώρης διήρχετο ἤδη, ἦτο πλήρης θεληγῶν. Ἀφ' οὗτου ἐκεῖνη ἦτο πλησίον τοῦ εἰργάζετο καλλίτερον καὶ περισσότερον, χωρὶς οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέλθῃ. Ἀκουσίως ἐγένετο οἰκόφιλος.

Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἡ παιδαγωγός, τῇ συνεννοήσῃ τοῦ κ. Λώρη, εἶπε :

— Σήμερον τὸ πρωὶ ἔλαβον λυπηρὰς εἰδήσεις διὰ τὴν κ. Λανσῆ· ἀσθενεῖ σοβαρῶς. Ἔχω τοσαῦτα δείγματα συμπαθείας ἐκ μέρους της, ὥστε θὰ ἤμην ἢ ἀχαριστοτέρα τῶν γυναικῶν ἐὰν δὲν ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησιν της. Ἡ κόρη της μοὶ γράφει ὅτι μὲ ζητεῖ κατ' ἐκάστην Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσω . . ., παρ' ὅλην τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς προσφιλοῦς μοι Μυρτῆς. Παρηγοροῦμαι μόνον βλέπουσα ὅτι ἡ διδασκαλία μου ἦτο καρποφόρος ὅμιλε ἤδη ἀπταιστος τὴν γαλλικὴν καὶ δύναται ἤδη ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλα μαθήματα εἰς οἰοῦντιοτε σχολεῖον καὶ ἂν θελήσῃτε νὰ τὴν εἰσαγάγητε.

— Δυποῦμαι πολὺ κυρία, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, συναισθανόμενος ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς πρὸς τὴν Μυρτῶ φροντίδας σας. Ἐπειδὴ ὁμως γνωρίζω τὴν πρὸς τὴν Μυρτῶ ἀγάπην σας, σᾶς λέγω ὅπως καὶ ἐσεῖς εὐχαριστηθῆτε, ὅτι εὗρον σχολεῖον ἀντάξιον αὐτῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ διδασκαλία θὰ εἶναι συνέχεια τῆς ὑμετέρας διδασκαλίας. Γνωρίζετε τὴν Μοῆν τῆς Ἀναλήψεως ;

— Εἰς τὸ Ὅτι.

— Ἀκριβῶς ! Ἡ διευθύντρια εἶναι συγγενὴς τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἐκεῖ ἡ Μυρτώ θὰ ἔχῃ μίαν μητρικὴν ὄλως ἐπίβλεψιν. Οὐδαμοῦ ἄλλοῦ μία κόρη δύναται νὰ τύχῃ ἐκπαίδευσιν τελείαν ὡς ἐκεῖ. Αἱ μαθήτριά της ἀνήκουσιν ὅλαι εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν καὶ μετ' αὐτῶν ἡ μαθήτριά σας θὰ συνδέσῃ σχέσεις, αἵτινες ἴσως ἡμέραν τινά θὰ εἶναι ὠφέλιμοι διὰ τὸ μέλλον της.

— Ἐχετε ἑκατοντάκις δίκαιον ! Καὶ μολονοὶ λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὰ μαθήματά μου, χαίρω ὁμως βλέπουσα ὅπόσον ἡ ἐκλογή σας ἦτο λαμπροτάτη. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ συντόμως ;

— Μάλιστα. Ὅταν συλλάβῃ τις μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν κρίνει καλὴν, πρέπει νὰ τὴν θέτῃ ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν. Ἡ Μυρτώ, σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικίαν της, ἔχει μείνει, δυστυχῶς, πολὺ ὀπίσω. Τὸ ἡξεύρω, δὲν εἶναι λάθος της, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀνακτήσῃ τις τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον.

Ἐκεῖνη, ἣς διηυθέτουν τὸ μέλλον χωρὶς νὰ τὴν συμβουλευθῶσι ποσῶς, ἤκουε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἣς τὰ ἔξοδα ὄλα ἦσαν εἰς βάρος της, μὲ μίαν προσοχήν, ἀπὸ τὴν ἵποιαν οὐδὲν διέφευγε, καὶ συγκίνησιν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ. Οἱ περιφλεγείς αὐτῆς ὀφθαλμοὶ παρετήρουν ἀτενῶς τὸν κ. Λώρην, ὡσεὶ ἠθέλε νὰ μαντεύσῃ τὰς σκέψεις αὐτοῦ πρὶν τὰς διατυπώσῃ. Ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐκραγῇ εἰς δάκρυα.

Ὁ κ. Λώρης συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀφώνου ἐκεῖνης θλίψεως.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ κλάψῃς ! τῇ εἶπε κάπως ἀποτόμως, ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐὰν δὲν θέλετε νὰ κλάψω, εἶπε, μὴ μὲ ἀποπέμπετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἀποπέμπω, μικρὰ τρελλή ! τῇ εἶπε, σύρων αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν. Ἐὰν εἶχον σκοπὸν νὰ σοὶ ἀποπέμψω, δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ σὲ φέρω ἐδῶ.

— Καὶ ὁμως ἐπιμένετε ν' ἀναχωρήσω, εἶπε μὲ τὴν λογικὴν τοῦ ἰσχυρογνώμονος παιδίου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάγῃς παρὰ δι' ὀλίγον μόνον χρόνον, καὶ διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς. Ἄλλως τε, θὰ εἶσαι λίαν πλησίον. Θὰ ἐρχομαι νὰ σὲ βλέπω ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον καὶ ἐσὺ θὰ ἐρχεσαι νὰ περῆς μίαν καὶ δύο ἡμέρας μαζύ μου . . . Ἐπειτα ἔχομεν τὰς διακοπὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλαὶ καὶ κατὰ τὰς ὁποίας δὲν θὰ μὲ ἀποχωρίζεσαι οὐδὲ στιγμὴν.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε καλὸν νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τέλος τὸ μέρος της καὶ νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὰς συζητήσεις ταύτας, αἵτινες ἠδύναντο νὰ μυκηθῶσιν ἐπ' ἀόριστον, καὶ δι' ὀλίγων συνετῶν καὶ περιπαθῶν λόγων ἐπανάφερε τὴν γαλήνην εἰς τὴν τρικυμώδη ψυχὴν τῆς Μυρτῆς.

(ἀκολουθεῖ)

'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ίδρυθείσα τὸν Αὐγούστου τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἔξωτερικὸν » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμνηοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀπ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ὁδὸς αὐτῆς πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Ἄρ. Βουλκίδη, 2 λίρας
ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. — ΑΤΤΑΛΕΙΑΝ, Μιχ.
Πάσσαλη, ἡμερολόγια 6 ἀπεστάλησαν εἰς διεύ-
θυνσίν σας, φροντίσατε παραλαβήν. — Αὐτόθι,
Ἄλξ. Ἀμισρογλουν, πόσα ἡμερολόγια θέλετε;
— ΑΓΚΥΡΑΝ, Ἰερώνυμον, ἐπιστολὴ ἐλήφθη,
φυλλάδια ἀπεστάλησαν, δι' ἀντίτιμον εὐχαριστ. —
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Φώτ. Βατοπεδινόν, Εὐδ. Ξηροπο-
ταμινόν, Κύριλλ. Ξηροποταμινόν, χρήματα ἐλή-
φθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΒΑΛΙ ΚΕΣΕΡ, Π. Πασβαντίδη, δελτάριον ἐλή-
φθη, ἡμερολόγια 4 λαμβάνετε, ἀντίτιμον αὐτῶν
καὶ ἐπιθεωρήσεως ἐλήφθη, εὐχαριστ. — ΒΙΑΕ-
ΤΖΙΚ, Πατρόπουλον, ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἡμῶν
τε καὶ Ι. Θεοδορίδου ἐλήφθησαν, εὐχαρ., ὁμοίως
καὶ διὰ τὰς φροντίδας, ἃς παρέχετε, προσεχῶς
ἀποστέλλ. κατάλογον πρὸς εἰσπραξίν. — ΒΙΖΥΗΝ,
Πολυδ. Μιχαήλογλουν, εὐχαρίστως θὰ συνεχίσω-
μεν ἀποστολὴν φύλλων εἰς διεύθυνσίν σας· τὰ
πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» γραφόμενά σας πολὺ μᾶς
συνεκίνησαν, ἀντίτιμ. Δ' ἔξαμνη. ἐλήφθη, εὐχα-
ριστοῦμεν ἢ «Γυνή» δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη.

ΔΟΞΑΤΟΝ, Ἰωάν. Νάνον, ἐλήφθη ἐπιστολή,
αἰτούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται, διὰ μίαν σει-
ράν, ἀποροῦμεν διὰ τὴν μὴ ἐγκαιρὸν λήμην, συν-
εμορφώθημεν πρὸς τὰ γραφόμενά σας, ἂν καὶ δι'
ἄλλας σειρὰς θέλετε ἀριθ. γνωρίσατέ μας.

ΙΒΡΙΝΤΙ, Αἰδ. Ἰερ. Ἀθανασίου, Μεν. Ἐλευθε-
ριάδη, Ἰωάν. Ἀδαμαντίου καὶ ἡμᾶς ἐπέμψαμεν,
ἔχετε ἐπιστολήν εἰς διεύθυνσίν σας. — ΙΚΟΝΙΟΝ,
Ι. Κουμαρινόν, ἐλήφθη δελτάριόν σας, ἀποστέλ-
λονται τιτικῶς, δι' ἀντίτ. εὐχαριστοῦμεν.

ΚΕΣΣΑΝΗΝ, Γεώργ. Βουλκίδη, 3 φυλλάδ. Δ'
ἔξαμνη. θὰ ἀποστέλλωμεν εἰς διεύθυνσίν σας. —
ΚΙΟΥΠΛΙΑ, Β. Ματθαῖον, ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη,
φυλλάδιον Τ. Ζ. ἀποστέλλομεν, ἀντίτιμον εἰς

γραμματόσημα, καθὼς γράφετε, ἀναμένομεν, τα-
κτικὴ ἀποστολὴ γίνεται, φροντίζετε παραλαβήν,
ἀριθμ. ἐλλείποντες ὑπάρχουσι, διπλῆ ὁμως ἀπο-
στολὴ ἐπιφέρει ζημίαν ἀναμένομεν ὅπως ἀπο-
στείλωμεν κ. Σωκρ. Θωμίδης ἐλάμβανε φύλλον
κὶ Γ' ἔξαμνη. — ΚΑΣΤΑΜΠΟΛ, Μ. Ἀντωνιά-
δην, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστ. — ΚΑΡΑΧΙΣΑΡ-
ΣΑΡΚΙ, Εὐθύμ. Χυτόπουλον ἡμερολ. ἀποστέλλο-
μεν, ἐνεγράψαμεν νέαν ἐγγραφήν, σειρὰν Γ' ἔξαμ.
πέμπομεν εἰς Στ. Παυλίδην, ἀναμένομεν τίμημα,
φυλλάδια ἐστάλησαν. — ΚΟΥΡΔΟΝΟΣ ΝΙΓΔΗΣ,
Πρόδρ. Μαϊόπουλον, διεύθυνσίς σας ἠλλάγη.

ΞΑΝΘΗΝ, Παῦλ. Ν. Ζουλλιάμη, εὐχαρίστως
ἐνεγράψαμεν ἡμᾶς καὶ τοὺς Περ. Χατζιδίου, Σωτ.
Καλογιαννίδην, Δ' ἔξαμ. ἀντίτιμον ἐλαβομεν, εὐχα-
ριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην, ἣν δεικνύετε πρὸς τὸ
ἔργον ἡμῶν.

ΠΑΥΛΙΚΙ(Ο)Ι, Μ. Ταμβακόπουλον, ἐσημειώ-
σαμεν ἀριθμὸν ἀποστολῆς, ἀναμένομεν εἰς γραμ-
ματόσημα. — ΠΟΛΥΓΥΡΟΝ, Μιχ. Χρηστίδην, ἡμ.
ἀποστέλλομεν, φύλλα ἐστάλησαν, γνωρίσατε μας
παρουλαβήν.

ΡΟΔΟΝ, Α. Θυμανάκη, ἐπιστ. ἐλήφθη ὡς καὶ
ἀντίτιμον, εὐχαριστ., ἀριθμοὶ αἰτούμενοι ἐστάλη-
σαν, ἀντίτιμον ἀναμένομεν.

ΣΜΥΡΝΗΝ, Ι. Παπαδόπουλον, ταχυδρομικῶς
ἐγράψαμεν, φυλλάδια ἀπεστάλησαν, φροντίσατε
παραλαβήν. — ΣΙΝΩΠΗΝ, Κ. Ἐλευθεριάδη, τα-
χυδρομικῶς ἐστείλαμεν ἀπάντησιν. — ΣΚΟΠΙΑ,
Δ. Σαπουντζήν, κα. Θ. Δήτσαν, Δ' ἔξαμ. τίμημα
ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΧΑΡΤΟΥΜ, Γεώργ. Τσιπούρη, ἀντίτ. ἐλή-
φθη, εὐχαριστ., ἀριθμοὺς αἰτουμένους λαμβάνετε,
4, 5, 7 δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς, διεύθυνσις ἠλλάγη
ὡς γράφετε. — ΧΙΛΗΝ, Π. Εὐστρ. Ἀντωνιάδην,
ἐλήφθη ἐτησίαις ἐγγραφῆς ἀντίτιμον, εὐχαριστ. —
Αὐτόθι, Π. Παχόπουλον, εὐχαριστ. διὰ τὴν ἀγά-
πην, ἣν ἔχετε πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα».

(Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν εὐρωσιν εἰς τὴν
δημοσιευομένην ἀλληλογραφίαν τὴν ἀπάντησίν των,
παρακαλοῦνται ν' ἀναμείνωσι τὴν προσεχῆ).

ΟΛΔΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΗΣΙ

Ἡ προσεχῆς κληρώσις τῆ 2 Ἀπριλλίου 1912.

Διὰ ν' ἀγοράσῃ τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον
νὰ δαπανήσῃ περισσοτέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτῆ τρεῖς τύχας ἀντὶ μᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειέραν ἐλπίδα νὰ
κερδίῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὅποιοι ποικίλουν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

250000

150000

125500

100000

75000

62500

10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δη-
μοσίᾳ ἐν Ἀμστελοδάμῳ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον Συμβολαιογρά-
φου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλλίου, 2)15 Ιου-
νίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμ-
βρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχοὶ
κερδίζουσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἀμέσως εἰς με-
τρητὰ καὶ ἀνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα
δήποτε ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσο-
μεν τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστὴν δι' ἄλλων
μὴ κληρωθεῖσων.

Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως
Ὀλλανδίας, δανειζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης
μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.

Ἐπὶ ἐπομῶν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτημα-
τικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ.
114.000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποῖῃ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

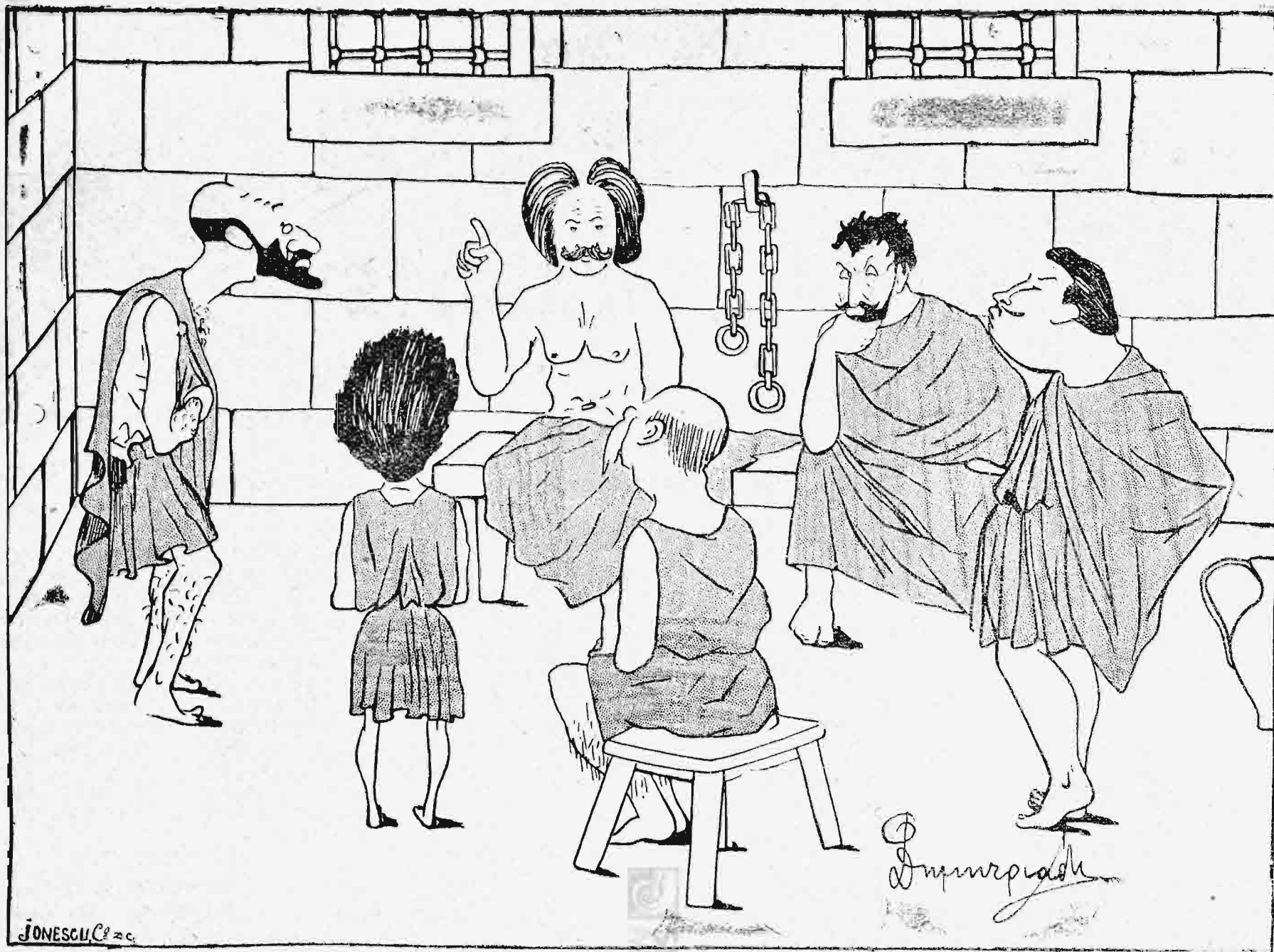
ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἀπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «Λαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα)
ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13-15, Γαλατὰ-Κωνσταντινούπολιν, (credit Popu-
laire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13-15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάζωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ
μανδαπόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἔξωτερικόν.

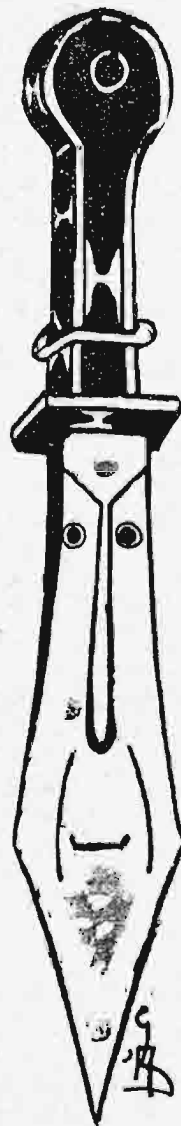

Ο νέος Σωκράτης Ριζά Τεφής, διδάσκων ἐν τῇ φυλακῇ τὴν φιλοσοφίαν.

Ο κ. Κοσμίδης ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ νέου ἐπαγγέλματός του ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Κοσμίδης. — "Ἄς ὄψονται οἱ φίλοι, μ' ἔκαμαν μπακάλη χωρὶς νὰ θέλω.

Ἡ νέα συνάδελφός μας «Χανδζάρ» (Μάχαιρα), ἡ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐθνοτήτων ἀγωνισθησομένη.